

Un mare program al progresului tehnic

In zilele de 16-18 mai a. c., a avut loc la Moscova, în marele palat al Kremlinului, Conferința unională a lucrătorilor din industria sovietică, convocată de Comitetul Central al P.C.U.S. și de Comitetul de Miniștri al U.R.S.S. La această conferință, s-a făcut o analiză cuprinzătoare a realizărilor Industrii Sovietice în ceea ce privește progresul tehnic prin folosirea cuceririlor științei și s-au elaborat propunerile și sarcinile legate de realizarea unui nou și puternic avânt al tehnicii sovietice.

Importantă vor avea în această privință birourile de proiectare, institutele de cercetări științifice și participarea creatoare a constructorilor inovatorilor.

Punând problema creșterii și perfecționării producției de mașini, Conferința unională a lucrătorilor din industria U.R.S.S. s-a ocupat de problemele creșterii și îmbunătățirii producției de metal, — baza materială a dezvoltării producției de mașini.

După cum se știe, încă din perioada de dinaintea celui de al doilea război mondial, Uniunea Sovietică era cea mai înaltă țară din lume din punctul de vedere al ritmului de înzestrare a Industrii cu tehnica modernă. În anii planurilor cincinale de după război, Uniunea Sovietică a continuat să se găsească în avangarda progresului tehnic și să obțină pe această bază succese neobișnuite în toate domeniile construcțiilor economice.

Participanții la conferință au luat cunoștință de indicii înalți de utilizare a agregatorilor siderurgice obținuți de unele întreprinderi fruntașe pe baza aplicării unei tehnologii înaintate și a unei organizări înalte a producției. Astfel, de pildă, la Combinatul metalurgic din Magnitogorsk, producția specifică de fontă este de 3,5 ori mai mare, iar cea de oțel de 2 ori mai mare, în comparație cu indicii medii obținuți pe ansamblul întreprinderilor Ministerului Siderurgiei al U.R.S.S.

În condițiile unui avânt nemaiîntâlnit al tehnicii, în condițiile perfecționării sistematice a tehnologiei și a organizării producției, în Uniunea Sovietică producția și productivitatea muncii cresc an de an. În 1955, producția industrială a Uniunii Sovietice va întreci cu 80 la sută nivelul anului 1950 și cu peste trei sute la sută nivelul dinaintea războiului. Cu deosebit succes se dezvoltă industria grea — temelia dezvoltării întregii economii naționale și izvorul buniei stări a poporului sovietic. În comparație cu nivelul anului 1940, producția industrială grea este acum de trei ori mai mare. Producția de oțel a crescut în aceeași perioadă de 2,3 ori, iar cea de mașini și utilaj industrial de patru ori.

Conferința a arătat necesitatea însușirii rapide a experienței furnalștilor și oțelariilor fruntași, aplicarea în producție a celor mai noi metode tehnologice, pentru a se obține indici de utilizare superiori alții de întreprinderi fruntașe cum sint combinatele din Magnitogorsk, Kuznețk și altele.

Mare atenție a acordat conferința nu numai creșterii producției de metal, ci și largirii sortimentelor de oțeluri și laminare. Astfel, în cvintarea sa, tovarășul N. S. Hrușciov a subliniat faptul că este necesară fabricarea laminatelor într-un sortiment mai bogat în ceea ce privește profilul și dimensiunile, deoarece pe această bază se poate obține o mare economie de metale în procesele de prelucrare metalică.

Pătruns de o îndreptățită mândrie patriotică, poporul sovietic la cunoștință cu satisfacție de roadele muncii sale înalte, dar nu se lasă amestecat de succese. Animat de jelu nobil al construirii comunismului, poporul sovietic pășește cu fermitate spre cele mai înalte culmi ale științei și tehnicii.

Trăim în secolul unei dezvoltări extrem de rapide a științei și tehnicii. În secolul energiei atomice — a spus la Conferința lucrătorilor din industria U.R.S.S. tovarășul N. A. Bulganin — în prezent, viața cere mai mult ca oricând cadrelor conducătoare și inginerilor și tehnicienilor din industrie, capacitatea de a aprecia și de a aplica just realizările moderne, capacitatea de a prevedea cum se vor dezvolta în viitor știința și tehnica.

De asemenea, conferința s-a ocupat de îmbunătățirea calității oțelurilor și aliajilor speciale, mai ales a celor rezistente la temperaturi înalte.

Creșterea producției de metal nu numai că nu micșorează, dar mărește răspunderea cadrelor din industrie, pentru economisirea metalului, pentru folosirea gospodărească a acestuia. Economisindu-se metalul, în condițiile concrete ale industrii din U.R.S.S., se va putea sporii producția de articole metalice de 1,5-2 ori pe seama nivelului existent al producției de metal. Deosebit de prețioase sint indicațiile date de conferință în ceea ce privește folosirea turnării de precizie, a largirii domeniului de folosire a utilajului de stațanți și de forță, care reduc foarte mult a daunsurile de prelucrare și, deci, consumul de metal pe unitatea de produs.

Răspunzând acestei cerințe, participanții la Conferință au discutat la înalt nivel și au multă ascuțite critice, metodele practice prin care se poate realiza în industria sovietică o nouă și puternică înflorire a științei și tehnicii, demnă de secolul energiei atomice.

Conferința unională a lucrătorilor din industria U.R.S.S. a acordat o mare atenție problemelor organizării producției. În legătură cu aceasta, au fost dezbătute pe larg problemele legate de organizarea muncii ritmice, de îmbunătățirea cooperării întreprinderilor și ramurilor industriale, de adăncirea specializării întreprinderilor. În sfârșit, conferința a arătat importanța îmbunătățirii muncii de conducere a industrii și a stimulării inițiativei și activității creatoare a maselor în vederea îndeplinirii sarcinilor complexe ale progresului tehnic.

S-a subliniat că progresul tehnic este influențat de către industria construcțiilor de mașini în două direcții principale: pe de o parte — prin introducerea tehnicii noi și sporirea productivității muncii chiar în uzinele constructoare de mașini, la fabricarea mașinilor și utilajului, pe de altă parte — prin creșterea și fabricarea unor mașini care trebuie să asigure progresul tehnic în întreaga economie națională. De asemenea, s-a subliniat necesitatea sporirii productivității muncii prin modernizarea actualelor mașini-unelte și instalații.

Conferința unională a lucrătorilor din industria U.R.S.S. a acordat o mare atenție problemelor organizării producției. În legătură cu aceasta, au fost dezbătute pe larg problemele legate de organizarea muncii ritmice, de îmbunătățirea cooperării întreprinderilor și ramurilor industriale, de adăncirea specializării întreprinderilor. În sfârșit, conferința a arătat importanța îmbunătățirii muncii de conducere a industrii și a stimulării inițiativei și activității creatoare a maselor în vederea îndeplinirii sarcinilor complexe ale progresului tehnic.

Conferința a arătat necesitatea însușirii rapide a experienței furnalștilor și oțelariilor fruntași, aplicarea în producție a celor mai noi metode tehnologice, pentru a se obține indici de utilizare superiori alții de întreprinderi fruntașe cum sint combinatele din Magnitogorsk, Kuznețk și altele.

Mare atenție a acordat conferința nu numai creșterii producției de metal, ci și largirii sortimentelor de oțeluri și laminare. Astfel, în cvintarea sa, tovarășul N. S. Hrușciov a subliniat faptul că este necesară fabricarea laminatelor într-un sortiment mai bogat în ceea ce privește profilul și dimensiunile, deoarece pe această bază se poate obține o mare economie de metale în procesele de prelucrare metalică.

Conferința unională a lucrătorilor din industria U.R.S.S. a acordat o mare atenție problemelor organizării producției. În legătură cu aceasta, au fost dezbătute pe larg problemele legate de organizarea muncii ritmice, de îmbunătățirea cooperării întreprinderilor și ramurilor industriale, de adăncirea specializării întreprinderilor. În sfârșit, conferința a arătat importanța îmbunătățirii muncii de conducere a industrii și a stimulării inițiativei și activității creatoare a maselor în vederea îndeplinirii sarcinilor complexe ale progresului tehnic.

Conferința a arătat necesitatea însușirii rapide a experienței furnalștilor și oțelariilor fruntași, aplicarea în producție a celor mai noi metode tehnologice, pentru a se obține indici de utilizare superiori alții de întreprinderi fruntașe cum sint combinatele din Magnitogorsk, Kuznețk și altele.

Conferința unională a lucrătorilor din industria U.R.S.S. a acordat o mare atenție problemelor organizării producției. În legătură cu aceasta, au fost dezbătute pe larg problemele legate de organizarea muncii ritmice, de îmbunătățirea cooperării întreprinderilor și ramurilor industriale, de adăncirea specializării întreprinderilor. În sfârșit, conferința a arătat importanța îmbunătățirii muncii de conducere a industrii și a stimulării inițiativei și activității creatoare a maselor în vederea îndeplinirii sarcinilor complexe ale progresului tehnic.

Noi modele de automobile sovietice

Este bine cunoscut automobilul „Pobeda”, produs de Uzina de automobile „Motolet” din Gorki din anul 1946 încoace. Acum îi ia locul confortabilul automobil „Volga”, creat de constructorii aceleiași întreprinderi. În anul 1955, va începe fabricarea în serie a acestei mașini.

„Volga” are unele caracteristici superioare vechiului model, mai întâi în ce privește aspectul exterior. Caroseria lui este în întregime din metal, cu formă puțin prelungită, aerodinamică și cu un motor de 70 C.P. Automobilul atinge viteza de 130 kilometri pe oră. Consumul de combustibil la suta de kilometri este cu doi litri mai mic decât la „Pobeda”.

Ținând seama de propunerile clienților, constructorii uzinei s-au îngrijit ca spațiul

rele fotoliilor din față să fie rabatabile și au instalat un calorifer special, care poate menține pe orice timp în interiorul mașinii temperatura unei odăi. Pîrghia de comandă a caloriferului se află pe tabloul de aparate. Tot aici sint așezate și un aparat de radio, un ceas electric, un aprinzător pentru țigări și o scrumieră.

„Volga” are transmisie automată. Transmisia se schimbă automat, în funcție de viteza de deplasare a automobilului și de apăsarea pe pedala cu gaze. Aceasta ușurează considerabil conducerea mașinii.

La uzina de automobile din Gorki, se organizează în anul acesta producția în masă a automobilelor de clasă „Pobeda” — „M-72”. Acest tip de mașină intrunește confortul și aspectul exterior al „Pobedei” și capacitatea de a străbate drumuri grele caracteristice mașinilor „G.A.Z.-69”. Viteza maximă a mașinii cu încălzirea normală, pe șosea este de 90 kilometri pe oră. Ea străbate ușor nisipurile, arătura și secloarele înzăpezite, drumurile stricte și urcusurile de pînă la 30 grade.

Automobilul „M-72” este destinat raionelor sătești. Diferențialul din față și cutia de viteze sint de tipul celor ale mașinii „G.A.Z.-69”.

Constructorii uzinei de automobile din Gorki au creat un model original de automobil cu două locuri: „M-73” — Ukrainei. Caroseria acestei mașini este în întregime din metal, are formă aerodinamică și portbagaj pentru 150 kilograme de încălzire.

Automobilul „Ukrainei” e prevăzut cu

un motor de 35 C.P. și poate atinge viteza de 70 km pe oră. Consumul de combustibil la suta de kilometri nu depășește 11 litri.

În construcția mașinii „Ukrainei”, sint folosite unele ansamble de la automobilele sovietice obișnuite, însă ea are o cutie originală de schimbare a vitezelor. Pentru asigurarea unei exploatații a automobilului în anotimpurile reci, i s-a instalat un aparat special de încălzire, un preîncălzitor demaror, un plug de zăpadă electric și un dispozitiv pentru curățirea geamului din față.

Automobilul „Ukrainei” este destinat mecanizatorilor agriculturii. Acum, i se face experimentarea.

În anul viitor, la Uzina de automobile de mic litraj din Moscova, va începe producția în masă a unui model nou de automobil „Moskviici”. Acest automobil mic a fost conceput prin forma sa aerodinamică și prin aspectul exterior frumos, de mașina „Z.I.M.” (vezi fotografia).

Noul „Moskviici” este înzestrat cu un motor puternic, cu semnalizare, cu lansator automat, cu un aparat de radio cu două lungimi de undă, precum și cu o instalație de încălzire care face posibilă menținerea în interior a unei temperaturi constante în orice anotimp. Bancheta din spațiul este mai lată, iar spătarele celei din față sint rabatabile în ambele părți. Ușile și ferestrele au culise, care nu permit prafului și umezii să pătrundă în cabină.

La Uzina de automobile „Stalin” din Moscova, se perfecționează procesul de

VEACANOU

Organ al Consiliului General ARLUS

ANUL XI Nr. 21 VINERI 27 MAI 1955 4 PAGINI, 25 BANI

Ne vorbesc maeștrii baletului sovietic

Primul lucru care ne-a impresionat la baletii sovietici, cînd asistam la repetițiile „Macului roșu” cu contribuția excepțională a balerinei Olga Lepeșinskaia și a solistilor de balet Iuri Gofman și Vladimir Levașov a fost, firește, arta lor complexă, cu reflexe multilaterale, ca ale unui pietre scumpe cu multe suprafețe, dar și scripore unică. Al doilea lucru a fost simplitatea, modestia și spiritul de caldă colaborare prietenească în relațiile de muncă ale fiecăruia cu toți ceilalți.

Firește, și regizorul, și șeful de orchestră erau emoționați, avînd de condus o repetiție a unui balet în care rolul principal îl avea una dintre cele mai mari balerine sovietice. Dar Olga Lepeșinskaia cuprînzîndu-i pe toți într-o privire prietenească de bună tovarășă de muncă, s-a aplecat peste rampă și a cerut să se întrerupă repetiția ori deciteori va sosi regizorul că e nevoie. Oboseala n-avea, pentru dînsa, nici o însemnătate.

Sînd de vorbă, a doua zi, cu cei trei reprezentanți de seamă ai baletului sovietic, am meditat la secretul acestei rapide stabiliri de relații sufletești între oaspeți și gazde. Olga Lepeșinskaia ne-a dezvăluit cu simplitate acest imaginar secret.

— Cînd nîi s-a propus — povestește dînsa — să colaborăm la unele spectacole ale Teatrului de operă și balet din București, ne-am bucurat, pentru că e o înclîntură plăcută să-ți arăți arta peste hotare, și mai cu seamă într-o țară de democrație populară. Dar, în același timp, ne-a cuprîns și tulburarea, căci știam dinainte că forma spectacolului nostru nu coincide cu cea de la București, că sint deosebite de interpretare. Ne aștepta deci o muncă grea și plină de răspundere. Trebuie să subliniez însă că tulburarea n-avea fost zadarnică, întrucît trupa Teatrului de operă și balet al R.P.R., maeștrii săi de balet (printre care au vrea să-l menționem în primul rînd pe Beia Bartok) au dovedit o înaltă sensibilitate artistică și ne-au înconjurat de atîta atenție, încît munca noastră grea n-avea răsplătii cu mari bucurii.

Am socotit necesar să ne referim, în convorbirea cu Olga Vasilevna Lepeșinskaia, la vizita ei de acum zece ani în țara noastră, pe cînd nu exista la noi un balet propriu-zis.

— E locui ca voiam să adaug — zise artistă. Stau și mă întreb într-una cum s-a putut ajunge, într-un răstimp așa de scurt, la o trupă de balet cu un asemenea nivel profesional înalt! Știm doar că, acum zece ani, cînd v-am mai vizitat țara, nu era aici nici un teatru de balet. Pot afirma însă cu tărie că astăzi Bucureștiul se poate mîndri cu teatrul său și cu artiștii săi, remarcabili prin bogatele lor realizări coregrafice.

Cei trei artiști sovietici au fost plîcînd impresionați de spectacolele de balet văzute la noi. Tustrei au subliniat deosebit interpretarea actului I din „Căldrețul de aramă” de R. Glier.

— Dacă n-ar fi fost materialul uman capabil, dacă n-ar fi fost iscusința artiștilor baletului românesc de a surprinde subtil caracteristicile fiecărei creații de balet, cu conștinutul ei și cu necesitățile ei de expresie, cu plasticitatea și cu linia tonului de interpretare, acest salt în dezvoltarea baletului din R.P.R. nu s-ar fi putut realiza într-un singur deceniu.

De la dansul simplu la spectacolul complex

La începutul istoriei sale, baletul nu era alcătuit decît din simple dansuri. Dansul putea fi spectaculos în sine, dar el aducea în fața ochilor spectatorului prea puțin peste farmecul de suprafață al mișcării ritmate de muzică. Ridîndu-se la înălțimea unei arte autentice realiste, deci de conștin profund, cu idei și expresivitate, cu poezie și cu o gamă întreagă de sentimente omenești, cu expr-marea luptei între bine și rău, între nou și vechi, baletul sovietic a devenit o artă complexă care oglîndește, cu mijloace artistice specifice, realitatea vieții de muncă și de luptă a oamenilor. La această transformare, a contribuit în primul rînd noua realitate socială născută de Revoluția din Octombrie. Un rol însemnat în această transformare, l-a avut și extinderea asupra baletului a principiilor sistemului lui Stanislavski, din teatru.

Am aflat, de pildă, că artistul Iuri Gofman, după ce a interpretat pînă acum în „Fîntîna din Bakisarai” rolul lui Vajlav, se gîndește să-l aducă pe scenă pe hanul Ghirei, din același balet. Dorința de a trece de la un personaj la celălalt nu era de conceput în baletul vechi.

— Baletul sovietic nu se mărginește la dans, ci caută să transmită spectatorului frîmțimînturile lăuntrice ale personajelor, caută să-i emoționeze inima și să-l facă să mediteze asupra conștinutului propus! — a arătat, în legătură cu această chestiune, Olga Lepeșinskaia.

Dar chiar baleturile sovietice, create după această concepție nouă, sint supuse necontenit transformărilor și îmbunătățirilor, paralel cu acumularea de experiență. Vorbînd despre rolul lui Li Șan-șu, pe care-l definește în „Macul roșu”, artistul Vladimir Levașov a relevat faptul că, mai demult, într-o redacție veche, acest rol fusese un rol coregrafic și că apoi s-a adoptat o formă nouă, în care s-a înclîntat numai de latură actoricească a interpretării, de jocul de scenă cu mimică și gesturi, nu numai de dans, ci și de coloritul național specific al personajului.

Toate aceste amănunte — ne-a spus V. Levașov — au concurat la scoaterea în evidență a trăsăturilor specifice de personaj negații ale lui Li Șan-șu.

Aceasta este o cerință a metodei realismului, socialist. Discuțînd despre prezența actului a metodei realismului socialist în realizarea spectacolului sovietic de balet, Olga Lepeșinskaia a atras atenția asupra faptului că și aici, ca și în alte arte, s-a folosit tot ce era bun din tradiția baletului rus, a baletului vechi, îndeosebi: s-a utilizat din plin bogăția creației coregrafice populare; s-a căutat să se redea cît mai expresiv conștinutul ideilor, tendințelor ideologice pe care au imprimat-o baletelor autorii lor. Rezolvări se caută mereu: dorința este ca ele să fie cît mai ferocit alese.

Noi am renunțat, în balet — spune Olga Lepeșinskaia

— la frumusețile căutate, străduindu-ne să apropiem baletul cît mai mult de adevărul vieții: de sentimentele omenești. Așa au făcut bunăoară creatorii baletelor „Mirandolina” (după piesa „Hangita” de Goldoni), „Romeo și Julieta” (după piesa lui Shakespeare), „Cenușăreasa” și ai multor alora.

Ne-a purtat gîndul din nou la impresionanta zi a repetiției cu „Macul roșu”. Ne-am gîndit la exigența deosebită față de arta lor, a acestor valoroși artiști. Au fost, în execuția de ansamblu, unele momente de imperceptibilă insuficiență, care poale au scăpat atunci, dar nu artiștilor sovietici. Aceștia, uitați de oboseală, cereau reluarea cutăreți scene, pentru a-și găsi realizarea cea mai bună. Privind ochiul atenți ai balerinelor și baletistilor noștri, aveam sentimentul că mă aflam într-o școală superioară de balet.

Primele impresii asupra Capitalei noastre

Veniți de abia cîteva zile, firește că oaspeții n-au avut încă răgazul să viziteze capitala țării noastre. Sint, totuși, interesante de notat cele dintîi impresii înregistrate de ei.

Vladimir Levașov s-a arătat entuziasmat, ca și ceilalți, de București, pe care l-a numit „oraș-grădina”. Mai mult însă, au avut de vorbit cu toții despre oamenii țării noastre, cu care s-au înclîntat plîcînd acum. „Sîntem mișcați cu toții de atenția deosebită ce ni s-a acordat în orice clipă, în orice împrejurare — a adăugat V. Levașov. În această atenție oglîndește o dragoste mare și sinceră”.

Olga Lepeșinskaia, care ne vizitează țara a doua oară, a înclîntat și ea admirația față de poporul nostru și față de arta noastră coregrafică:

— Puterea de creație, marile posibilități artistice ale poporului român în domeniul coregrafiei, aș vrea să remarc că nu sint încă în suficientă măsură scoase în evidență. Ar trebui să existe mai multe ansambluri de balet, mai multe cercuri coregrafice de amatori, căci poporul român știe să-și interpreteze dansurile scînteietoare, cu mult talent și afirmîndu-și cu plîndă dragostea de viață. Ne-am putut încredința de aceste lucruri, vîzînd minunatul film artistic-documentar „Cu cîntec și dans” și aș fine mult de tot ca acest film să ruleze și în fața spectatorilor sovietici, căci în el se reflectă, ca într-o oglîndă, sufletul luminos, emoțiv, și temperamentul autentic al poporului român!

Simplu, așa cum începuse, s-a și încheiat convorbirea noastră cu artiștii sovietici. Și, totuși, n-a fost o simplă convorbire, ci unul din nenumăratele prilejuri firești de contact, util și de neuitat, cu minunații oameni sovietici.

PAVEL ULMU

Se deschid iar porțile Expoziției

1 iunie 1955 va fi o zi însemnată în viața Expoziției agricole unionale. Porțile Expoziției se vor deschide larg în fața excursioniștilor și vizitatorilor. Va începe al doilea sezon de vizite, care va dura aproape cinci luni și jumătate.

— Multe noutăți îi aduce vara aceasta Expoziției agricole unionale — spune directorul ei adjunct P. Beleev. — Nu vei găsi nici un colț din țara noastră în care să nu se fi petrecut schimbări uimtoare. Și de aceea nu se poate să nu se producă schimbări serioase și la expoziție.

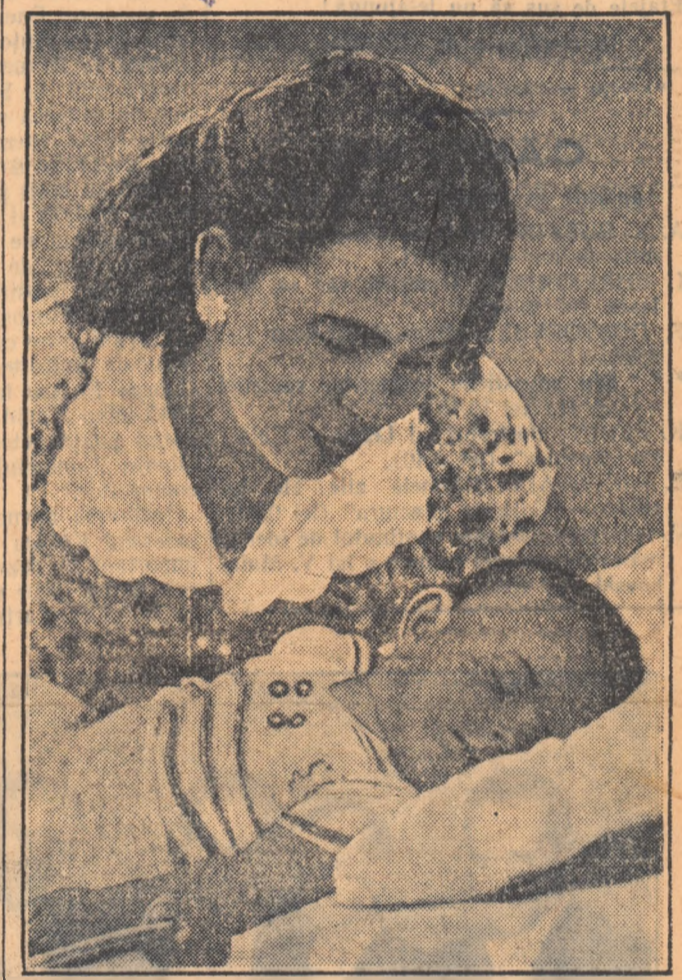
Dreptul de a participa la expoziția din anul 1955 se acordă aceluia care a realizat indici deosebit de înalți în lupta pentru recolta din 1954 și pentru sporirea productivității creșterii viteilor. Comunicările referitoare la noii candidați la Expoziție soseau în primăvara aceasta într-un torent neîntrerupt. La sfîrșitul lunii aprilie, numărul candidaților se ridica la aproape 200.000. Cerințele față de expozante au crescut mult în comparație cu cele de anul trecut.

Urîndu-le drum bun tinerilor și tinerelor care pleacă la pămînturile înclîntate, N. S. Hrușciov și-a exprimat convingerea că cu mulți dintre ei se va înclînta la expoziție. Această convingere începe a fi confirmată. Printre miile de candidați din Altaï, din regiunea Pavlodar și din alte regiuni din Kazahstan, se întînesc deseori nume de tineri din Moscova, Leningrad, Kiev, Gorki.

Poporul sovietic dă viață hotărîrilor partidului cu privire la extinderea pe întreg cuprînsul țării a culturilor de porumb. Expoziția din 1955 reflectă succesele realizate în acest domeniu. În pavilionele „Creșterea viteilor”, „Agricultura” și „Cerealele”, vor putea fi văzute standuri și săli speciale destinate porumbului. În fostul pavilion al nutrețurilor, transformat azi într-o filială a pavilionului „Creșterea viteilor”, vor fi reunite o serie de expozate instructive care demonstrează însemnătatea porumbului ca plantă furajeră.

Expoziția va fi vizitată în mod organizat de 350.000 de excursioniști — reprezentanți ai tuturor republicilor, întîrurilor și regiunilor din U.R.S.S. Durata excursiei în grup va fi nu de cîinci zile, ca în anul trecut, ci de șase. Astfel, oaspeții vor avea posibilitatea să studieze mai bine secțiile care li sînt interesate.

COPILĂRIE FERICITĂ

În marea țară a Socialismului, copiii sint înconjuțați de dragoste neîmormurită. Spre ei se îndreaptă toată grija oamenilor sovietici, lor li sint deschise cele mai minunate perspective.

Andrișka, în vîrstă de șase luni, doarme dus. Aplecată deasupra pătuțului, măicuța lui veghează.

ȘIR SĂPTAMINA-N SĂPTAMINA

O întimplare în golful Riga

Marea era liniștită. Imaginea portului alunecă peste conturul orizontului și cerul năpădă de nori se așază deasupra undelor calme ca o cupolă străzuitoare, cu soarele în loc de candelabru. Nava Bêthune plutea împreună cu soarele și cu cerul. „Numai unde, tăiate în două de acuzișul etracei, alergau îndrăgii.”

Bêthune se ducea la Rouen. Așa cum anunșă o telegramă T.A.S.S. în ajun, nava fusese încărcată cu cărbuni, în portul Riga. Marinarii de cart priveau înclînta unde jucăuse, dar gîndurile lui o luseră înclînta vasului, cu mult peste linia zării spre care se îndrepta cu viteza prora nava Bêthune. La Rouen, pe o străduță nu departe de port, era casa lui.

Clînta marinarilor frecua puntea, iar șeful de echipaj se sprijinea de cîteva minute de parapetul tribordului și urmărea zburul săgetat al unui pescăruș.

Dar deodată, încheieturile vasului gemură adînc. Numădicit după aceea, vasul se lăsa puțin pe o coastă, mai gemu datată și se oprî. Răsună o comandă răstăită: „Stop mașinile!” Dar comanda aceasta venise prea tîrziu. Vasul eșuase pe o bancă de nisip. Se dădu alarma pe bord. E lăsa de înclîntat ce s-a petrecut pe năvă: o înclîmăseală cumplită. Secundul se agită. Căpitanul nu mai știa unde îi e capul.

Cîntînd frazele laconice ale comunicației lui agenției telegrafice, oricine poate constitui în înclîmpire, fără greutate, tot ce a urmat.

„Au încențat să se arunce cărbunii. Dar cu miță căci căpitanul vasului știe cîtă așteptă în Franța, dacă nava comandată de el va aduce pagubă celor care-i plătesc salariul. Se făcură și alte încercări de a urni vasul pe bancă. Oamenii munceau, sîc se spelească! Un ceas, două, trei, cincisprezece, douăzeci de ore de trudă zadarnică. Atunci căpitanul îl chemă pe radiotelegrafist.

— Titi-ti, ta-la-ta, ti-ti-ti... S.O.S. Aici Bêthune... am eșuat.”

Căpitanul își mușcă nerăbdător pipa. Dendată, radiotelegrafistul se lumină la chip și spuse repede:

— Ne-au recepționat... Vine spre noi un vas de salvare... — Ce fel de vas? — Sovietic.

Nu trecu mult, și vasul de salvare, comandat de căpitanul G. Neverov, lăsa ancora aproape de Bêthune. Un grup de scafandri sovietici coborî într-o barcă și se apropiară de vaporul francez, apoi se lăsară la fund.

Peste cîteva minute, un scafandru leși la suprafață și, eliberîndu-și capul, informă pe căpitan că toată prora vasului francez e îngropată în nisip. Căpitanul Neverov, care venise și el pe punte, se interesă de presiunea pe care o exercită vasul asupra nisipului.

— Trei sute de tone! — spuse francezul și urmă, cu mîhnire: — Cred că altă soluție nu e, decît să dăm jos toată încărcătura!

— De ce? Ar fi păcat... — zise căpitanul Neverov cu simplitate. — Se poate și altfel!

— Cum?

Neverov zîmbi:

— Foarte simplu: puna e liberă; nu-mai prora și o parte din încărcătură sint în nisip. Dacă puna ar cîștiga în greutate, dezechilibrul s-ar întoarce asupra prora, care s-ar ridica din nisip.

Marinarii sovietici și marinarii francezi munciră cot la cot, fără preget, pompiind apa la pupă.

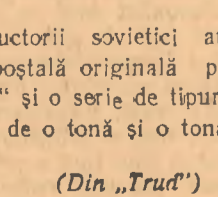
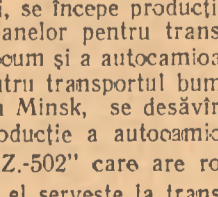
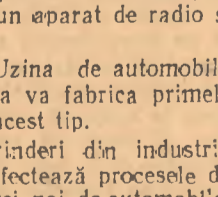
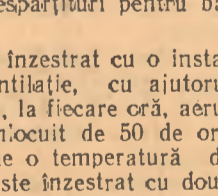
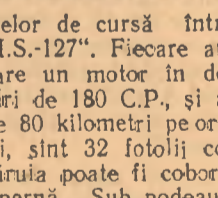
— Se ridică! strigară cîțiva marinari de la prora.

Au fost pompați cîteva sute de tone de apă. Apă era destulă în mare.

Trecuse o zi și o noapte. Soarele strălucua înrăși pe boltă cerească. Etrava navei Bêthune tăia din nou apa sărată a mării, lășînd în urmă două lungi horboto de spumă.

Bêthune plutea liniștită spre Rouen, cu aproape toată încărcătura ei, mulțumit ajutorului prietenească dat de marinarii sovietici.

VICTOR KERNBACH

MAMED RAHIM

Visul zidarului

Ei piatra și mortarul, le încheagă
În monolit puternic de beton...
Un monument mare din piața largă
Admiră murea brațului de om.

Și vremea trece... Crește-n ziduri blocul,
Egal de-nalt cu mindrul monument.
Zidarul nostru cîntă cu tot focul,
Și-n cîntec toarnă visu-i, alb ciment.

Trec săptămîni... Pe schele-i greu suișul.
Dar plin de-avînt i-acest zidar.
E prea mic monumentul: — Coperșul
Vreau să-l ridic cît virful de cinar!*

Copacu-acesta crește la-nălțime...
De-i cați spre virf — căciula-ți pică jos
Nișel mai jos de stele-n albăstrime,
I se sfîrșescie trunchiul rămușor.

Trec luni... Bătrînu' meșter cu mistria
Stă lîngă virful de cinar!
Cocori și nori desplică sus țărta,
Și-alături-i și palma de zidar...

După un an, casa-și primește locatarii.
Ce-i drept, este mai jos de nori, nișel.
Dar, oameni buni, mai-naltă-i ca cinarii!
Acoperșul lîngă cer! Priviți la el!

E mulțumit zidarul de-a lui muncă!
Visează blocul următor să-l facă
Pe-acesta c-un cinar să mi-l întrecă:
— Vreau tunetul cu buburea-î lungă
Etajele de sus să nu le-ajungă!

In românește de GEORGE DAN

* Cinar — chiparos

CĂRȚI NOI

apărute în editura „Cartea rusă”

- A. S. PUȘKIN: Evgheni Oneghin — (ediție de lux — lei 30).
- I. EHRENBURG: Oamenii vor să trăiască (lei 4,60).
- F. DOSTOEVSKI: Oamenii sărmani (lei 2,60).
- Din povestirile scriitorilor sovietici — vol. II. (lei 16,45).
- K. FEDIN: Portretul lui Lenin — Colecția „Lectură” (lei 0,40).
- E. RJEVSKAIA: Ultimele zile ale lui Hitler — Colecția „Lectură” (lei 0,40).
- V. PERTOV: Despre conținutul de idei și măiestria creației poetice a lui V. Maikovski (lei 1,95).

George Enescu în mijlocul membrilor cvartetului „Vuillaume”

Insemnări despre literatura de aventuri

— Literatură de aventuri? — zise strîngînd din umeri un amic al meu. Pe Jules Verne, pe Conan Doyle, i-am citit, firește! Dar în literatura noastră? Parcă nu-mi amintesc...

Am adesea prilejul să aud că acest gen n-ar fi de tradiție literaturii ruse. Dar străbunicii noștri citeau cu încinare povestirile lui A. Bestujev-Marlinski.

Formarea literaturii de aventuri atît în Rusia, cît și peste hotarele ei este legată de romantism. În occident, existau personaje literare înrudite cu Amalnat-bek, în figura lui Montigomo Ghiară de Ului, a Căutătorului urmelor de fiare și a altora. Creatorul lor, Fenimore Cooper, poetizînd Pielele roșii, își îndreptă romanele împotriva inegalității rasiale și a banditismului colonial. Cu aceleași intenții a scris și tânărul Victor Hugo romanul „Bug-Jargal”. Descoperirile geografice din secolul al XIX-lea i-au servit material bogat umanistului Jules Verne, romancier plin de dragoste pentru oameni, indiferent de culoarea pielii lor. Din cronica judiciară, s-a născut un alt tip de literatură de aventuri, care se numea într-o vreme „roman polițist”. Așa este romanul lui Eugene Sue, „Misterele Parisului”, foarte prețuit de Belinski. Epoca romantismului progresist a fost în același timp și epoca de aur a literaturii de aventuri. Tipul cel mai caracteristic al acesteia poate fi socotit „Contele de Monte Cristo”, al lui Alexandre Dumas. Aici se ciocnesc, pe viață și pe moarte, cea mai înaltă noblete sufletească și cea mai mare josnicie. Din acest conflict se naște și subiectul.

În Rusia, nu s-au scris romane de aventuri de atare anvergură. Literatura noastră avea de rezolvat probleme mult mai importante. Forțele ei creatoare au fost mobilizate de timpuriu de realismul cri-

Un genial artist și mare prieten al Ununii Sovietice

Credincioșii generoși sale activități artistice și înaltele feluri ale vieții sale de muncă, George Enescu a fost printre primii care au participat la activitatea inițiată de A.R.L.U.S., fiind președintele secției de muzică a asociației, în tot timpul sederii sale în țară.

După șase luni de activitate, cînd țînăra asociație își sărbătorea primele roade, maestrul George Enescu adresa A.R.L.U.S.-ului un mesaj în care își arăta credința că această asociație va „ajuta la ridicarea nivelului moral, la dezvoltarea sentimentelor de bunățate activă, bazată pe înțelegerea nevoilor și suferințelor omenirii, la îndrumarea maselor spre înaltul cult al frumosului care aduce alinare”.

Dar prietenia maestrului pentru U.R.S.S. datează de mult. Cînd un grup de muncitori și intelectuali progresiști, după interzicerea de către guvernul reacționar a Asociației „Amicii U.R.S.S.”, au întemeiat prin 1934 o asociație de legături culturale cu Uniunea Sovietică, George Enescu s-a numărat printre membrii fondatori. Cu atît mai mult, din 1944, după eliberare, în fruntea secției de muzică și în Consiliul General de conducere A.R.L.U.S., George Enescu și-a consacrat o mare parte din activitatea sa artistică „nobilei misiuni de a ajuta la ridicarea nivelului moral și la îndrumarea maselor spre înaltul cult al frumosului” — așa cum singur a spus.

În acele prime luni de după eliberare, cînd urmările războiului erau încă viu resimțite în sufletele oamenilor, cînd mai răsunau ecourile dureroase peste oțmăpurile de masacre, Enescu a făcut mult pentru alinarea suferințelor. Dirijînd, în primă audiere, la 18 martie 1945, „Simfonia Leningradului” de Șostakovič, el ne-a transmis, în epopeea eroicului oraș de pe malurile Neveli, chemarea de libertate și luptă a poporului sovietic.

Cînd au sosit primii artiști sovietici — David Oistrach și Lev Oborin — Enescu a găsit prilejul de a reînnoa o veche legătură artistică, de a contribui la înfrățirea popoarelor noastre prin dragostea comună pentru frumos, pentru artă. Au rămas în viață în amintirea celor ce-le-au auzit, minunatele concerte dirijate de maestrul George Enescu în acel neuitat martie 1945, cînd David Oistrach a cîntat „Concertul pentru vioară” de Ceaiikovski, iar Oborin „Concertul pentru pian” de același compozitor.

Întîlnirea memorabilă dintre aceștia și maestrul Enescu a constituit un moment important în dezvoltarea relațiilor culturale dintre țările noastre. Cu prilejul unei vizite, în care artiștii sovietici au adus o-

magiul lor marelui maestrui, aceștia i-au dăruit partitura recent apărutului „Concert pentru vioară” de Hacıaturian. După puține zile, maestrul prezenta într-un concert, în primă audiere, remarcabila lucrare a repertoriului muzical sovietic.

De atunci, de la acea întîlnire în care înțelegerea, prietenia și dragostea s-au stabilit, profunde, prin muzică, pe acea punte de prietenie durată între maestrul nostru și artiștii din marea țară vecină, au pășit toți artiștii sovietici, care ne-au vizitat în acei primii ani de după război.

Sosirea cvartetului „Vuillaume” din Kiev a fost o nouă sărbătoare a prieteniei romno-sovietice, cînd, în „Cvintetul” de Schumann, maestrul a ținut partea pianului. Dar prezența acestei excelente formații sovietice a fost pentru maestrul un prilej de a se da activității sale muzicale preferate: muzica de cameră. În casa maestrului, în odaia unde se afla pianul, membrii cvartetului „Vuillaume” au cîntat pentru plăcerea maestrului și a lor, „Cvartetul în do minor” de Fauré și „Concertul pentru vioară, pian și cvartet de coarde” de Chausson, cu maestrul la vioară și Mihail Andricu la pian.

Așa, de la un grup de artiști la altul, faima maestrului Enescu s-a răspîndit larg în toate cercurile artistice din Uniunea Sovietică. Și toți artiștii care ne vizitau cereau să meargă la Enescu, cereau să ia parte la concertele sale.

În martie 1946, Enescu a plecat spre Moscova, unde avea să-și regăsească prietenii vechi și noi, unde avea să-și amintească de primele sale concerte în Rusia, la Moscova, în 1909, și la Petersburg, în 1917, în timpul Revoluției. Sărbătorit de întreaga lume artistică, la Moscova, în fața unor săli arhitecturale, cu locurile vîndute cu o lună înainte de data concertelor, Enescu a purtat acolo cu strălucire mesajul artei românești. La Moscova, într-un recital, alături de pianistul Lev Oborin, Enescu a cîntat „Sonata pentru vioară și pian” de Mozart și „Sonata pentru vioară și pian” de Cesar Franck, iar alături de violonistul David Oistrach, „Sonata pentru vioară și pian” de Grieg.

În cele trei concerte simfonice, care au avut loc tot atunci, maestrul Enescu a apărut și ca șef de orchestră, — dirijînd uvertura „Ruslan și Ludmila” de Glinka, „Rapsodia I” de Enescu, „Privești moldovenești” de Mihail Jora, „Simfonia a IV-a” de Ceaiikovski, „Rapsodia a II-a” de Enescu, „Concertul pentru pian” de Ceaiikovski, la pian fiind Emil Ghilels — și ca violonist, în „Concertul dublu” de Bach, alături de D. Oistrach, în „Poemul” de Chausson și în „Concertul pentru vioară” de Hacıaturian.

Într-un articol publicat de „Izvestia”, criticul V. Gorodinski a amintit de primele concerte date cu ani în urmă la Moscova și a subliniat cu căldură arta cuceritoare a „marelui artist care își minuește în mod desăvîrșit sentimentele, subordonîndu-le controlului rațiunii”, dăruind astfel publicului arta, în expresia ei cea mai nobilă și mai pasionantă.

La întoarcerea sa din Moscova, într-un interviu acordat ziarului „Grai nou”, Enescu spunea: „Am avut o plăcere nespusă să reîntîlnesc la Moscova o seamă de

colegi, care au avut amabilitatea să mă viziteze la București. I-am revăzut pe Oistrach și pe Oborin, cu care dealtfel am și făcut un recital, am revăzut pe alții alții și, mai ales, am făcut cunoștințe noi cu prietenii vechi: l-am cunoscut pe Sostakovič cu care m-am împrietenit prin Simfonia a VII-a și prin Sonata cîntată acasă la mine cu violoncelistul Șafraan. L-am revăzut pe Prokofiev, înfîlînt în urmă cu ani în America. Am dat mîna cu Hacıaturian, al cărui concert pentru vioară l-am primit de la Oltrah și pe care l-am cîntat la Ateneu, încă înainte plecării mele la Moscova. Am mai avut prilejul, la o recepție dată de Asociația compozitorilor sovietici, să întîlnesc pe Miaskovski, pe Gliere, pe Vlasov, pe compozitoarea Nina Makarova, soția lui Hacıaturian, și pe alții alții, printre care și pe violonistul Sibor, pe care îl cunosc de vreo 37 de ani,

George Enescu acompaniînd la pian o bucată executată de cvartetul „Vuillaume”

de pe vremea primei mele vizite la Moscova.

Și amintindu-și de concertul său din Moscova, în 1909 pe vremea țarismului, cînd, cîntînd „Rapsodia română”, rarii auditori care încercau să aplauda erau oprîți de „asșturile” unei săli ostile, — Enescu subliniază că, după 37 de ani, de data aceasta în Uniunea Sovietică a avut prilejul unei revanșe: „...am dirijat aceeași rapsodie și am înregistrat un entuziasm al publicului, un succes care a fost copleșitor pentru modestia mea. Am fost aplaudat cu alina căldură, cu alina dragoste la concertele mele, înecat am fost obligat, în ciuda oboselii și a bătrînelii mele, să dau cîte două și trei bisuri. Dacă ar fi numai atît, și simt nevoia să-mi exprim grațitudinea și caldă amintire ce o păstrez generosului public de la Moscova și colegilor mei, compozitorii și artiștii sovietici, precum și membrii acelei minunate orchestre simfonice de Stat din Moscova.”

Strălucit slujitor al artei, Enescu a mulțumit atunci pentru frumoasa primire ce i-s-a făcut, dar n-a uitat să sublinieze cu modestie că el „se consideră un delegat al artei românești, căreia i-s-a făcut această atenție”, iar în caldă amintire despre acele concerte, maestrul n-a uitat să adauge salutul său către „sincerul și înțelegătorul public de la Moscova, care a omagiat prin mine, arta românească.”

„Delegat al artei românești”, — cum și-a spus el — soluț el cel mai strălucit, Enescu a știut să împletească, în arta sa, dragostea pentru poporul și patria sa, cu munca sa nobilă și generoasă pentru prietenia popoarelor și pentru cultura omenirii.

ANDREI TUDOR

„Literatura și viața”

Printre unii scriitorii de la noi mai persistă concepția greșită, potrivit căreia critica literară nu i se admite accesul în sacrosanctul templu al genurilor clasice ale beletristicii, funcției și creației criticii rezervîndu-se rolul — și uneori, chiar conștiința personalului din Moliere, care de ani de zile se ocupă de literatură, fără să știe că o și face, în bună măsură de această falsă viziune asupra rolului și a posibilităților criticii literare sînt vinovații a unii critici, care în loc să se aște, ca trăgători de elită, în linia înții a focului bătaiei ideologice, preferă furgonele regimulare, mai ferice, iar — în unele cazuri, din fericire din ce în ce mai rare — ca să folosim expresia criticului O. Cromhăncău, chiar tîmnia, odihnitorea „parte sedentară”.

Ori este clar că, dacă așa numitul „spate al frontului” nu i se refuză posibilitatea de a oferi în unele împrejurări condiții pentru fapte de eroism, cu atît mai mult, ele nu se pot verifica și nu pot deveni frecvente decît pe cîmpul de bătăie.

În limitele acestor considerații, cartea criticului sovietic B. Riurikov, „Literatura și viața”, apărută în editura „Cartea rusă”, reprezintă o strălucită oclugere de argumente, infirmă și spulberă irevocabil amintitele prejudecăți. În același timp, de pe cele mai avansate poziții ale teoriei literaturii, ea îndrumă critica și pe creatorii ei spre misiunea nobilă, pasionantă a profesiei lor de crainici, mobilizatori și judecătorești artiști ai fenomenului literar.

Studiile aprofundate, articolele de mare densitate a ideilor, croniclele prompte, judicioase, cuprinse în cartea lui B. Riurikov reprezintă o ilustrare binevenită a noi a adevărului amintit de același critic la cel de al doilea congres al scriitorilor sovietici în raportul său consacrat principalelor probleme ale criticii literare: „Critica este un gen deosebit al creației literare. Înțelegerea profundă a specificului artei, un dezvoltat simț al frumosului, gustul artistic — acestea sînt condiții fără de care nu poate exista critica! Ultimec că critica este un gen deosebit al creației literare, noi am uitat, printre altele, și faptul că în critica este important nu numai ce se spune, ci și cum se spune.”

În acest sens, pe parcursul cărții lui B. Riurikov, care ridică și rezolvă o mare diversitate de probleme ale creației și ale teoriei literare, înfîlîm nu numai contribuții de o mare valoare la dezbateră și înțelegerea unor opere ale literaturii sovietice, dar și excelente modele de critică, riguros științifică, fundată pe tezurul principiilor esteticii marxist-leniniste, care însă, în același timp sînt și pîde de creație beletristică. Un exemplu îl oferă primele trei articole: „Scriitorii lui Lenin”, „Un sentiment în stare să facă minuni” și „M. I. Kalinin și problemele literaturii”.

Studiind scrisorile lui Lenin legate de istoria literaturii ruse, criticul reconstituie și pentru informarea dar și pentru încîntarea cititorului, tabloul momentului în care au fost scrise. Din cadrul scrisorilor se reîntîneză și mai concret chipul lui Lenin de îndrumător al mișcării literaturii revoluționare de la începutul secolului nostru, rolul urias pe care l-a avut în dezvoltarea paritînității artei.

Miezul cărții lui B. Riurikov îl formează valorosul studiu de mari proporții „Despre unele probleme ale realismului socialist”. Și în acest studiu, impresionant prin pătrunderea, prin forța sintetică a arhitecturii ideilor, autorul întreprin-

* B. Riurikov: „Literatura și viața”, ed. „Cartea rusă”, 1955.

de o operă de creator, de inspirat cercetător al fenomenului literar.

Esența studiului despre problemele realismului socialist o formează analiza deosebit de valoroasă a trăsăturilor caracteristice ale metodei realismului socialist.

Analiza lui B. Riurikov asupra unor principii disputate ale realismului socialist prezintă o importanță cu totul excepțională pentru elucidarea unor probleme complexe, de o însemnătate vitală pentru creatori, cum sînt relația dintre romantism și realism în cadrul realismului socialist, tezele despre caracterul obiectiv al frumosului, despre chestiunea dacă estetica realismului socialist este o estetică „normativă” etc.

Studiul lui B. Riurikov constituie în același timp un excelent manual și îndrumar pentru interpretarea unor creații deosebite ale scriitorilor sovietici, din ultimii ani, de pildă a unor romane ca „Măra Gardă” (A. Fadeev), „Seerșul” (G. Nikolaeva), „Bonhass” (B. Gorbatov) și altele.

Tendința creatoare se reflectă nu numai în concepția superioară despre menirea criticii, Ea se ogîndește și în structura de idei a materialului respectiv, în forța argumentativă plină de patosul convingerii, în stilul ales, științific, totodată însă colorat și plastic, subliniind prin diverse forme de stil conținutul profund.

Criticul caută să sezeze și să formuleze esența generatoare a operelor. Despre romanul lui M. Gorki „Mama” criticul spune că este dezvoltarea cuvîntelor lui Pavel Vlasov rostite în fața mamei după prima întîlnire a lui cu revoluționarii: „Sînt cei mai buni oameni de pe pămînt”. Iar despre romanul lui A. Ribakov „Oamenii la volan” se arată că este o izbutită ilustrare a cuvîntelor lui I. V. Stalin „Trebuie să așezăm Rusia în automobili” etc.

Cartea deosebit de interesantă și prin articolele asupra problemelor moștenirii literare cuprinse în partea ei finală „Moștenirea clasicilor și literatura sovietică”, „Despre creația lui L. N. Tolstoi și despre unii din comentarii ei” etc., culegerea de materiale de teorie și critică a lui B. Riurikov reprezintă pentru literatura noastră, pentru cititorii noștri, un îndrumar extrem de prețios, care îmbogățește mijloacele științifice de studiere a literaturii și ajută la creșterea și înțelegerea rolului ei revoluționar.

MHAIL COSMA

M. A. Balakirev La 29 mai se împlinește 45 de ani de la moartea lui Mihail Alexeevici Balakirev, mare compozitor, pianist și dirijor rus, conducătorul și unul dintre întemeietorii vestitiei școli muzicale „Noua școală rusă”, sînt cum i se mai spune „Grupul celor cinci”.

Născut în 1836 la Nijni Novgorod (azi orașul Gorki), Balakirev a dat dovadă încă din copilărie de o uimitoare memorie muzicală. Talentul său își trage scurta din căntecul popular pe care cîntău compozitorii lezașii de la jurtașia de pe Volga, pe malurile căreia este așezat orașul său natal. Studiile muzicale, începute sub conducerea mamei sale, și le-a continuat la Petersburg, unde a avut prilejul să cunoască pe M. I. Glinka și V. V. Stasov. Glinka l-a ajutat să prefulească realismul și farmecul muzicii populare, iar Stasov, să cunoască literatura democratică progresistă și pe cei mai străluciți reprezentanți ai ei. Aceste două influențe au fost hotărîtoare pentru creația lui Balakirev. Caracterul progresist, realist, popular al scrierilor muzicale ale lui Balakirev s-a manifestat în decursul întregii sale activități, inclusiv în orientarea „Noii școli ruse”, caren Balakirev i-a dăruit uriașă sa erudiție muzicală, convingerile progresiste, înregul său talent, energia și principialitatea. Intențat de Balakirev împreună cu alți reprezentanți de seamă ai muzicii ruse: M. P. Musorgski, N. A. Rimski-Korsakov, A. P. Borodin și Cezar Kui, „Noua școală rusă”, care urmărea continuarea tradițiilor lui Glinka, a avut o mare însemnătate în dezvoltarea muzicii ruse. Balakirev a fost primul compozitor în onera căreia s-a manifestat orientarea și stilul acestei școli. Prima sa creație, expresivă a concepțiilor lui Glinka despre muzică, este uvertura pe temelie a trei cîntec populare ruse. Talantul dirijor și interpret, Balakirev, a fost un tot al talentat compozitor. El a compus numeroase romane, piese pentru pian, printre care „Islamei”, poemul simfonic „Tannara” și altele.

Balakirev are meritul de a fi cîntat multe cîntec populare, care au apărut în „Culegerea de cîntec populare ruse”.

Spre sfîrșitul vieții sale, din cauza persecuțiilor la care l-au supus cîțiva reacționari conducători ai Băncii, începe printr-o puternică criză sufletească și devine din liber culegător al unu religioz. el nu și-a schimbat însă nicodată concepțiile muzicale care l-au călăuzit în creație.

M. A. Balakirev are meritul de a fi pus bazele școlii muzicale naționale ruse, de a fi adus, ca și Glinka, creația populară în muzică, este una dintre cele mai preeminente figuri ale culturii muzicale ruse.

Un film despre porumb Studiul de filme științifico-populare din Moscova a realizat un film nou, intitulat „Porumbul pe ogoarele țării”, după un scenariu de A. Sevortean, în regia lui V. Astafiev.

Filmul vorbește despre bazele agrochimice ale cultivării porumbului, despre construirea și folosirea silozurilor. Într-o formă concretă, accesibilă, filmul răspunde la cele mai importante chestiuni care au o mare însemnătate practică pentru muncitorii de la sate, în legătură cu introducerea largă a cultivării acestei plante pe ogoarele colhozurilor și sovhozurilor.

„Veac nou”

Pentru o conducere mai concretă a organizațiilor noastre

— Pe marginea conferințelor regionale A. R. L. U. S. —

Între 23 aprilie și 15 mai 1955, s-au desfășurat lucrările conferințelor organizațiilor regionale A.R.L.U.S. Aceste conferințe au marcat ultima etapă importantă în alegerea noilor organe locale de conducere ale A.R.L.U.S.-ului.

Lucrările conferințelor regionale au prilejuit satelor de delegați ai organizațiilor raionale, printre care se aflau muncitori, tehnicieni și ingineri, colectivști și țărani muncitori cu gospodării individuale, medici, profesori, oameni ai artei, gospodine, pensionari etc. Dezbateri largi, pe marginea activității comitetelor regionale A.R.L.U.S.

Vorbind în numele a milioane de membri A.R.L.U.S., participanții la conferințele regionale au relevat dragostea fierbinte pe care oamenii muncii din patria noastră o nutresc față de popoarele Uniunii Sovietice, hotărârea poporului nostru de a lupta neobosit, alături de popoarele Uniunii Sovietice și celelalte popoare iubitoare de pace din lumea întreagă, împotriva dezlănțuirii unui nou război, pentru apărarea și consolidarea păcii.

Subliniind pașii mari înaintea pe care i-a făcut poporul nostru pe drumul socialismului, delegații și invitații la conferințele regionale A.R.L.U.S. și-au arătat profunda lor recunoștință față de oamenii sovietici, care ne ajută frățește în opera de construire a socialismului.

Dezbaterile care au avut loc în cadrul conferințelor regionale au constituit un bun prilej de a analiza în spirit critic și autocritic activitatea noastră în organizațiile A.R.L.U.S. în ultimul timp. Ele au subliniat succesele înregistrate de organizațiile noastre în munca de popularizare a actualității sovietice, de răspundere a bogatei experiențe a constructorilor comunismului.

În cadrul dezbaterilor, delegații și invitații la conferințele regionale au analizat aportul A.R.L.U.S.-ului la lupta poporului nostru pentru transpunerea în viață a programului partidului și guvernului cu privire la dezvoltarea economiei naționale și ridicarea continuă a nivelului de trai material și cultural al poporului. Ei au subliniat activitatea desfășurată de organizațiile noastre în popularizarea multilaterală a realizărilor sovietice, a nepretutului ajutor sovietic.

La conferințele regionale, s-a subliniat contribuția organizațiilor A.R.L.U.S. la lupta poporului nostru pentru apărarea păcii și securității colective, prin popularizarea promptă, multilaterală, a poziției Uniunii Sovietice față de cele mai actuale probleme ale vieții internaționale, a principiilor care stau la baza politicii externe a Statului Sovietic — politică de prietenie și colaborare cu toate popoarele lumii.

Conferințele regionale au arătat, însă, că față de însemnătatea sarcinii de a populariza marile succese ale Statului Sovietic în lupta pentru pace, activitatea organizațiilor A.R.L.U.S. se desfășoară la un nivel încă scăzut. Comitetele raionale și cercurile noastre nu dau dovadă încă de suficientă operativitate în popularizarea marilor evenimente internaționale. A organiza în mod operativ și prompt aceste manifestări, a le îmbunătăți calitatea, a satisface interesul manifestat astăzi de oamenii muncii față de această arzătoare problemă — iată una din principalele sarcini ce le ridică munca viitoare a organizațiilor A.R.L.U.S.

Delegații la conferințele regionale au arătat, de asemenea, însemnătatea covârșitoare a aplicării experienței sovietice în lupta pentru ridicarea sistematică a productivității muncii, pentru economii și reducerea prețului de cost. Ei au subliniat preocuparea organizațiilor A.R.L.U.S. de a răspunde într-o măsură mereu mai mare dorinței oamenilor muncii de a cunoaște și aplica noile cuceriri ale științei și tehnicii sovietice în domeniul industriei, bogata experiență a lucrătorilor din industria sovietică.

Scotind la iveală lipsurile din activitatea organizațiilor A.R.L.U.S. în acest domeniu, conferințele regionale au cerut noilor comitete să organizeze noi acțiuni menite să popularizeze larg organizarea muncii în U.R.S.S., noile cuceriri tehnice, noile metode ale inovatorilor sovie-

tici. Delegații au arătat că organizațiile noastre sînt datorate să dea toată atenția îmbunătățirii continue a muncii în marile întreprinderi industriale, mai ales în întreprinderile din sectorul industriei grele.

Țărani muncitori cu gospodării individuale, colectivști și muncitorii din gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-uri, delegații la conferințele regionale, au relevat succesele agriculturii din țara noastră, avîntul patriotic cu care cei ce muncesc pe ogoare înlăptuiesc sarcina pusă de partid și guvern pentru asigurarea de recolte bogate, pentru producerea în acest an a zece milioane tone de cereale. Ei au subliniat aportul încă slab al organizațiilor A.R.L.U.S. în realizarea acestor sarcini. Ei au arătat că organizațiile A.R.L.U.S. au popularizat în insuficientă măsură uriașa experiență a agrotehnicii sovietice, precum și experiența sovietică în organizarea agriculturii socialiste. Participanții la conferințe au cerut noilor comitete regionale să desfășoare în viitor o susținută activitate de popularizare în rîndul celor ce muncesc pe ogoare a avantajelor sistemului colectiv, a succesorilor obținuți de colhoznici în ridicarea producției la hectar. De asemenea, s-a relevat necesitatea de a se îndeplini indicațiile date de către Consiliul General A.R.L.U.S. cu privire la organizarea lunară, în colaborare cu căminele culturale sătești, a unor „duminici A.R.L.U.S.”.

Deosebită atenție au dat discuțiile problemelor organizării și desfășurării învățămîntului popular de limba rusă. Conferințele regionale A.R.L.U.S. de la Suceava, Pilești, Arad, Ploiești, Craiova ș. a. au relevat succesele îmbucurătoare obținute în acest an școlar de către cei ce urmează cursurile populare de limba rusă. Faptul că un număr tot mai mare de oameni ai muncii folosește limba rusă în munca lor curentă.

Subliniind aceste realizări, delegații la conferințele regionale au criticat comitetele regionale pentru că s-au ocupat prea puțin de consolidarea organizatorică a învățămîntului popular de limba rusă, de îndrumarea și controlul procesului de învățămînt, cerind, totodată, noilor comitete regionale, să extindă rețeaua de cursuri populare și să asigure calitatea mai ridicată a predării limbii ruse.

Prezența ca delegați și invitați la conferințele regionale a unui număr însemnat de intelectuali a prilejuit o serie dezbateri a problemelor activității A.R.L.U.S. în cercurile de intelectuali și ale atragerii acestora în munca organizațiilor noastre.

Oamenii de știință și creatorii operator de artă din țara noastră — au arătat delegații — au găsit în vasta experiență a construcției culturale a U.R.S.S. un necesar izvor de învățăminte prețioase. Iată pentru ce, popularizarea marilor cuceriri ale științei sovietice și a valorilor artistice create de oamenii de artă sovietici a reprezentat pentru organizațiile A.R.L.U.S. o sarcină destul de importantă.

Lucrările conferințelor au arătat, însă, că munca organizațiilor A.R.L.U.S. în cercurile de intelectuali e departe de a satisface cerințele acestora. Chiar și în principalele centre culturale ale țării — București, Cluj, Iași, Timișoara — comitetele regionale au subnețugat importanța muncii în aceste cercuri. Ele nu și-au atras sprijinul prieten al oamenilor de cultură care pot vorbi cu competență despre viața culturală din U.R.S.S.

Conferințele regionale au relevat intensificarea activității în toate organizațiile A.R.L.U.S., creșterea nivelului ideologic, a maturității politice și a spiritului de răspundere al activiștilor Asociației noastre.

Lucrările conferințelor regionale au arătat că organizațiile A.R.L.U.S. s-au consolidat din punct de vedere organizatoric și-au largit și și-au întărit legătura cu masele, desfășurînd o activitate ce satisface în tot mai mare măsură și cu

mai multă promptitudine cerințele mereu crescînde ale celor ce muncesc de la oraș și la sat.

Subliniind activitatea pozitivă desfășurată de comitetele regionale în vederea întăririi vieții de organizație, delegații la conferințele regionale au arătat importanța îmbunătățirii continue a metodelor de muncă, a promovării și generalizării experienței înaintate.

Lucrările conferințelor regionale n-au trecut cu vederea nici lipsurile serioase care mai persistă în munca organelor noastre locale. Analizînd cu înaltă răspundere cauzele acestor lipsuri, conferințele regionale au sugerat noilor comitete mijloacele de înlăturare a acestora.

În numeroase conferințe regionale, s-a scos la iveală conținutul sărac și sfera limitată a muncii culturale-politice de masă, subaprecierea acesteia de către unele comitete raionale și regionale. Delegații la conferințe au criticat cu asprime pe acei activiști care se limitează mai mult la problemele de organizare a muncii, în dauna conținutului acesteia. Ei au dat ca exemplu unele manifestări, conferințe, recenzii, discuții etc. ce se pierdeau în generalități și nu răspundeau interesului participanților. S-au criticat slăbiciunile activității cercurilor din comerț și cooperatie, din cartiere, lipsurile muncii A.R.L.U.S. în rîndul tineretului și femeilor.

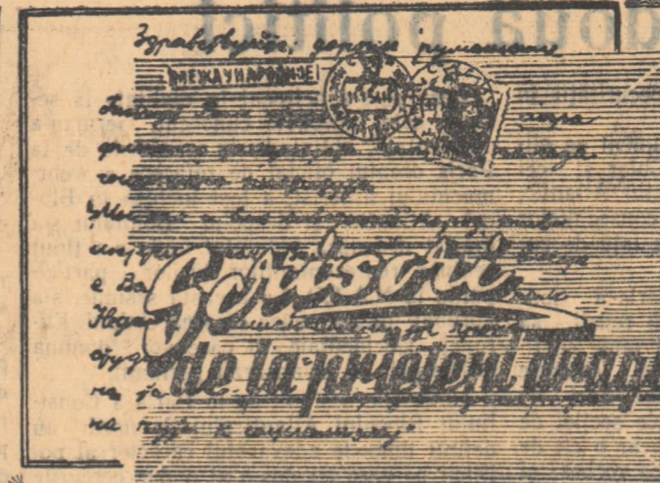
Dezbaterile din cadrul conferințelor regionale au subliniat locul important pe care îl ocupă agitația vizuală în munca A.R.L.U.S. Relevînd realizările de pînă acum, delegații la conferințe au scos la iveală și unele lipsuri, cum e de pildă subaprecierea cursurilor de agitație vizuală, lipsa de inițiativă, slaba preocupare de a se folosi larghe posibilități ce există în cercuri pentru a se alcătui o agitație vizuală vie, interesantă, pe teme actuale, adecvate fiecărui loc de muncă.

Discuțiind metodele de conducere ale comitetelor regionale, îndrumarea și controlul exercitat asupra muncii comitetelor raionale și birourilor cercurilor, delegații la conferințe au criticat munca birocratică a unor membri ai comitetelor regionale. Slabul contact cu terenul, îndrumarea din birou prin circuli și note telefonice, limitarea lor la rezolvarea problemelor organizatorice, desășurarea muncii pe campanii — toate constituie o îndeplinire formală a sarcinilor. Delegații din Zimnicea și Virloapele, regiunea București, cei de la conferințele regionale Galați, Cluj, Constanța, Timișoara ș. a. au cerut noilor comitete să întărească legătura cu organizațiile raionale și cu cercurile, să desfășoare o muncă de conducere plină de răspundere, concretă, pe baza obiectivelor și cerințelor luptei poporului nostru pentru socialism și pentru pace.

Conferințele regionale au cerut noilor comitete să întărească și mai mult legăturile dintre organele conducătoare și masele largi de oameni ai muncii, să atragă și să organizeze în jurul birourilor cercurilor, comitetelor raionale și regionale un și mai larg activ de frunțai ai producției industriale și agricole și de oameni de cultură, care să contribuie într-o măsură tot mai mare la întărirea activității Asociației noastre. Comitetele regionale trebuie să realizeze o evidență clară a membrilor A.R.L.U.S., să desfășoare munca de atragere în rîndul Asociației și noi membri, mai ales din mediul rural. Totodată, s-a accentuat importanța îmbunătățirii muncii de încasare a cotizațiilor.

Multe din deficiențele muncii organizațiilor noastre se datoresc fluctuației pe întreaga scară organizatorică a cadrelor. Alegerea noilor organe de conducere s-a pusă capăt acestei situații. Să veghem cu grijă la menținerea noilor cadre alese; să le îndrumăm și să le instrum temeinic!

Lucrările conferințelor regionale au constituit pentru fiecare activist, pentru fiecare participant, un izvor nesecat de învățăminte, un exemplu al controlului de jos al maselor, un îndemn hotărît de a lăchida lipsurile din munca de pînă acum și de a desfășura în viitor o activitate încreștată de noi succese pe drumul întăririi și adîncirii prieteniei romino-sovietice.

Stimate coleg!

Vă rog să mă scuzați pentru întîrzierea răspunsului la scrisoarea dvs., primită prin intermediul Asociației Romine pentru Legăturile de Prietenie cu U.R.S.S. Am întîrziat cu răspunsul deoarece am avut nevoie de oarecărui timp pentru procurarea literaturii despre agricultura irigată, care vă interesează.

Rezultatele lucrărilor Institutului nostru în domeniul irigației de aprovizionare vor fi publicate anul acesta în „Luceorile Institutului”, ale căror manuscrise se și găsesc la editură. Îndată după apariția acestor lucrări, vi le voi trimite cu cea mai mare plăcere.

Vă interesează cum se aplică în condițiile agriculturii irigată asolamentele cu ierburii perene și noul sistem de prelucrare a solului, elaborat de T. S. Malhev.

În regiunile cu agricultură irigată din U.R.S.S., noi înținem condiții de sol și climă foarte variate și, de aceea, nu putem să ne îndom de oportunitatea adaptării sistemului de agricultură și asolamentele la zonele specifice de irigație. În republicile din Asia Centrală, de pildă, se aplică pe scară largă asolamentele cu lucernă și bumbac (2—3 ani lucernă și 4—5 ani bumbac), care în decursul mai multor ani s-au dovedit a fi bune. În regiunile noi de irigație, în multe locuri, asolamentele cu ierburii s-au dovedit eficiente datorită faptului că prin irigație se obțin recolte mari și constante de ierburii perene, care îmbunătățesc condițiile fertilității solului. Însă, în același timp, și pe terenurile irigate trebuie uneori să renunțăm la asolamentele cu ierburii, înlocuindu-le cu altele mai adecvate condițiilor economice și naturale. De cele mai multe ori, aceasta se întîmplă pe terenurile irigate mici, care au rol secundar în economie și se folosesc cu precădere pentru cultura plantelor leguminoase iuătoare de umiditate. În asemenea condiții, influența amelioratoare a ierburilor asupra fertilității solului se înlocuiește prin aplicarea dozelor marile de îngrășăminte organice și minerale, ceea ce se poate realiza

Nu demult, profesorul Nicolae Hulpoi de la Facultatea de hidroameliorații din Galați a trimis o scrisoare docentului K. S. Garin de la Institutul de inginerie și ameliorații din Novocerkassk. În scrisoarea sa, prof. N. Hulpoi releva ajutorul pe care-l primesc oamenii de știință din țara noastră din partea savanților sovietici și propunea savantului sovietic un schimb de lucrări și informații științifice.

Publicăm mai jos scrisoarea de răspuns a docentului Garin.

Nu demult, profesorul Nicolae Hulpoi de la Facultatea de hidroameliorații din Galați a trimis o scrisoare docentului K. S. Garin de la Institutul de inginerie și ameliorații din Novocerkassk. În scrisoarea sa, prof. N. Hulpoi releva ajutorul pe care-l primesc oamenii de știință din țara noastră din partea savanților sovietici și propunea savantului sovietic un schimb de lucrări și informații științifice.

Publicăm mai jos scrisoarea de răspuns a docentului Garin.

În decursul ultimilor 5 ani, la Stațiunea experimentală de irigație din Malo-Kabardinsk au fost obținute rezultate bune la semănarea lucemei în miriștea neacoperită a grului de toamnă. Irigarea pe fișii se efectuează imediat după însămînțare și astfel se asigură încolțirea uniformă, deoarece prezența miriștei creează pe suprafața solului un regim hidrotermic special și-l apără de orăpăre.

Asemenea exemple sînt multe în practica agriculturii irigate și toate confirmă necesitatea unei aplicări create, a agrotehnicii recoltelor mari, ținînd seamă de condițiile regiunii de irigație și de particularitățile biologice ale plantelor. Efortul de a crea condițiile care ar înlesni obținerea unor recolte mari la culturile agricole de termen, în ultima instanță, conținutul intern al unui sistem de agricultură just.

Într-una din lucrările sale, publicate de curînd, M. G. Cijevski, doctor în științe agricole, detinează noțiunea unui sistem de agricultură just în felul următor: „Un sistem de agricultură just reprezintă sistemul de măsuri agrotehnice prin introducerea cămăii, în raport cu sarcinile planului de stat și în funcție de condițiile economice și naturale locale, se asigură creșterea fertilității solului, obținerea unor producții mari și recoltarea totală a producției culturilor de cereale, tehnice, furajere și leguminoase, precum și a celor mai mari cantități de produse animale pe unitatea de suprafață agricolă, cu cea mai mare productivitate a muncii”.

Odată cu scrisoarea aceasta, expediat pe adresa indicată de dvs. — prin Consiliul General A.R.L.U.S. — literatura privitoare la problema agriculturii irigate, pe care am reușit să o procurăm pînă în prezent.

Cu sincere salutări și cele mai bune urări pentru colectivul catedrei dv.

Docent GARIN
Catedra de agricultură irigată a Institutului de inginerie și ameliorații din Novocerkassk

Pregătiri de seceriș

S.M.T.-urile din regiunea Omsk fac încă din cursul primăverii pregătiri temeinice în vederea recoltării grului. Ele sînt bogat în verze care se combină, ceea ce asigură strîngerea rapidă și fără pierderi a grînelor.

Trăgînd învățăminte din experiența anilor trecuți, conducătorii S.M.T.-urilor și colhozurilor din regiunea Omsk au început să amenajeze din timp și să mecanizeze noi și noi arii. Un exemplu bun în această privință, îl dă S.M.T. Demianovskaia, care a hotărît să mecanizeze în întregime nu numai ariile centrale ale colhozurilor, ci și ariile tuturor taberelor de cîmp. În acest scop, în ateliere a început pregătirea utilajului necesar și se termină transformarea combinelor reformate în vînturătoare.

S-a hotărît ca ariile să fie mecanizate după exemplul ariilor colhozului „Krasni kolos”. În anul precedent, ariile centrale a acestui colhoz cele șapte vînturătoare erau puse în mișcare de un singur motor. Au fost construite două benzi rulante. De la combină, boabele veneau la un agregat format din patru vînturătoare, care electuau prima curățire, iar de acolo, mergeau pe

transportor la al doilea agregat, format din alte trei vînturătoare.

Acum, colhozul construiește un buncher special pentru grînele vînturate, care va permite să se mecanizeze și expedierea boabelor curățate. Toate colhozurile din zona S.M.T. Demianovskaia construiesc cu forțe proprii asemenea bunchere.

Nu de mult, un grup de mecanizatori de la stațiunea, în frunte cu agronomul șef O. Patin și inginerul șef Rab, au vizitat ariile sovhozurilor cerealiere „Moskalski” și „Kommunist”, unde anul trecut au fost organizate foarte bine procesele de curățare și uscarea a grînelor. S.M.T.-ul va utiliza ariile semănătoare în citeva din colhozurile pe care le deservesc.

Mecanizatorii din brigada lui Teofan Lisenski de la S.M.T. Solovlevskaia au hotărît să electrifice cu forțe proprii ariile colhozului „Lenin”. Colhozul a obținut un generator, iar mecanizatorii au făcut reparații capitale motorului „Diesel” de la un tractor reformat și au început să monteze grupul electrogen pe arie. Toate mașinile de pe arie vor fi acționate de motoare electrice.

Cu această mașină se pot găuri și grava sticla, materialele ceramice, cristalele și altele materiale casabile, de douăzeci de ori mai repede decît prin procedeele obișnuite. Mașina mai poate acționa cuțite din aliaje tari și prelucurează pietre pentru aparatele de precizie.

Dar iată altă dovadă a forței ultrasunetelor.

Inginerii și fiecare gospodină știu că aluminiul nu se poate lîpi și de aceea, crățele de aluminiu nu sînt primite la reparație. Această întârziere a aluminiului se datorează stratului fin dar foarte puternic de oxid, care acoperă metalul și împiedică aderarea materialului de lîpi pe aluminiu. Practic, era imposibil să se înlăture acest strat. Odată curățat, el se formează iarăși, sub acțiunea oxigenului din aer.

Aparatul cu ultrasunet poate lîpi obiectele din aluminiu. Principiul după care acțiunea este foarte simplă. La capătul aparatului, unde se află o picătură de zinc topit, se trimite vibrații dese. Ele curăț stratul de oxid de pe aluminiu și creează zincului posibilitatea de a se lîpi pe aluminiu. Stratul de oxid nu se mai poate reface, deoarece lipitura închide accesul aerului spre aluminiu.

Același principiu de distrugere a stratului de suprafață stă și la baza folosirii ultrasunetelor pentru curățirea și degresarea anumitor piese.

În tehnică, ultrasunetele au găsit o largă utilizare, îndeosebi pentru descoperirea defectelor ascunse ale obiectelor metalice, ceramice etc. Așa numita defecoscopie cu ultrasunet se practică astăzi în numeroase uzine sovietice...

În acest articol, e vorba de numai citeva domenii în care sînt folosite ultrasunetele. Însă aparatele cu ultrasunet se folosesc la alte zeci de site de operații de producție însemnate.

Niște semințe de castraveți, fără nici o deosebire între ele, au fost semănate în aceeași zi în soluri identice. Dar de dezvoltat, s-au dezvoltat diferit.

Ce forță a activat semințele? Le-a activat forța ultrasunetului.

Se știe că sunetele, în toată varietatea lor, nu sînt altceva decît vibrații, cu variație frecvențe, ale aerului. Sunetele se împart în două categorii: perceptibile și imperceptibile. Urechea omului poate prinde numai sunetele avînd frecvența de 20.000 și 27.000 de vibrații pe secundă. Sunetele mai joase, așa numitele infrasunete, și cele mai înalte, ultrasunetele, nu pot fi auzite de om.

Ca izvor de ultrasunete, se folosește de obicei o placă de cuarț. Sub acțiunea unui curent alternativ, ea se contractă și se dilată succesiv, producînd vibrații care se propagă în aer. Placa poate vibra cu orice frecvență — de la citeva unități pînă la zeci de milioane și chiar miliarde de vibrații pe secundă, proporțional cu frecvența de alternanță a curentului.

Procesul de activare a semințelor este destul de simplu. Prin ele, se trec timp de trei pînă la cinci minute ultrasunete care produc în semințe importante transformări. Substanțele înmagazinate în semințe pentru hrana germinării se fărâmițează, capătă o formă nouă, mult mai ușor de asimilat. Astfel sporește energia germinativă a semințelor, ceea ce determină la viitoarele plante intensificarea creșterii, — accelerarea coacerii și sporirea cu mult a productivității.

Și mai este o problemă. Nu odată, îi poți auzi pe tractoriști spunînd că pe aceeași parcelă ei consumă într-un an mai mult, iar într-alt an mai puțin combustibil. Este de remarcă că în anul din se consumă mai puțin combustibil, cînd, adică, solul se acă mai ușor, se realizează recolte mai bogate. Care să fie explicația fenomenului?

Savanții sovietici au dezbătut această taină a naturii. S-a constatat că, sub influența timpului și a acțiunii microorganismelor, în sol se petrec procese complicate.

Dacă condițiile sînt favorabile acestor procese, spre primăvară pămîntul capătă așa numita „maturitate”. Pămîntul „matur” poate fi lucrat mai ușor. Semințele care au nimerit în astfel de pămînt încolțesc mai repede și mai bine. Recoltele sînt mai bune.

Pentru a înțelege esența fenomenelor ce se petrec, să ne închipuim constituția unei varietăți de sol — a cernoziomului, de pildă. Cernoziomul e format din loess și humus. Particulele de humus învelesc particulele de loess.

Microorganismele din sol prelucurează acest învelis și fac ca substanțele nutritive din humus să fie accesibile plantelor. Microorganismele își fac datoria numai dacă învelisul de humus este suficient de afînat.

Savanții sovietici au găsit un procedeu de a „maturiza” solul în chip artificial, cu ajutorul ultrasunetelor. Vibrațiile cu frecvență înaltă afînează foarte bine pelicula de humus. În laborator, operația aceasta reușește deplin. Urmează să se încerce forța ultrasunetelor pe cîmp.

Va veni o zi cînd se va construi o mașină utilată cu o instalație de ultrasunete. După ce va trece odată această mașină pe cîmp, pămîntul va ceda mult mai lesnicios plantelor substanțele sale nutritive.

De mult ani, țîmparul lui M. nu și se mai îndreptau degetele de la mîni. Degetul inelar și degetul mic de la mîna inginerului A. erau parcă trase de un fir nevăzut spre palmă. El nu mai putea desena.

Lăcătușul altor J. a părăsit munca din același motiv.

Ultrasunetele

N. NOGHINA

Această boală grea și stranie este amintită în literatura medicală încă din anul 1641, însă medicii nu și-au găsit cauza și nici tratamentul.

Dar iată că, în fișele pacienților care au cerut ajutorul secției de fizioterapie a spitalului nr. 4 „Ganuşkin”, scrie că țîmparul lui M., inginerului A., lăcătușului J. și multor alora li s-a redat capacitatea de muncă.

— Cum ați izbutit să vindecați miinile acestor oameni? — Îl întrebăm pe Lev Mihailovici Plotnikov, șeful secției amintite.

Lev Mihailovici pune în funcțiune un aparat și mă invită să apropii degetul de ochiul de cuarț al unui căpșor atașat la un furtun.

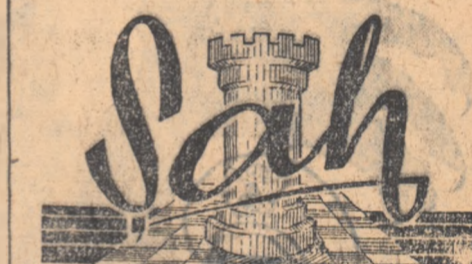
După citeva clipe, degetul simte un gîdilăt ușor, apoi căldură. Căldura crește, crește mereu.

În acest ocher de cuarț, se ascunde forța tămăduitoare, făcătoare de minuni, care a redat multor oameni sănătatea.

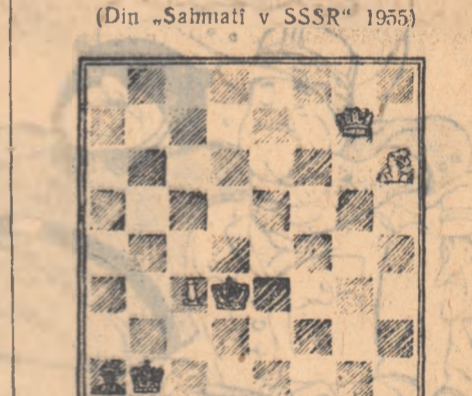
Pătrundînd în țesutul miinii bolnave, ultrasunetele o încălzesc, îi fac parcă un masaj microscopic care nămește și re-soarbe cicatricele care strîng degetul.

L. M. Plotnikov a mai reușit să vindece citiva pacienți de boli de șale și încheieturi.

O bucată nu prea mare de sticlă de geam obișnuit. În ea s-a făcut un mic orificiu. E alt de mic, înclt prin el nu trece nici chibritul. Forma orificiului

Problema nr. 9
A. NEMTOV
(Din „Sahmat” v SSSR” 1955)

Mat în 3 mutații
(Controlul poziției. Alb: R43, Dg7, Nh5, Pc3. Negru: Rb1, Na1).

Soluția problemei nr. 7

Problema premiată a compozitorului sovietic I. Rossohno are o „cheie” neașteptată prin care regele negru mai capătă un așa numit cîmp „de refugiu”. După 1. Da4—e4! el are posibilitatea de a fugi la d4, dar în acest caz este făcut mat prin 2. Dc3. La 1... Cc6 urmează 2. Cc5 mat, iar la 1... d4 2. Nc4 mat. La 1... Cg2 2. Gf2 mat.

UN NOU MECI ÎNTRE ECHEPELE U.R.S.S. ȘI S.U.A.

După cum anunță o telegramă a agenției T.A.S.S., între 29 iunie și 8 iulie, va avea loc la Moscova un nou meci între echipele reprezentative ale U.R.S.S. și S.U.A. După cum se știe, anul trecut sahiștii sovietici s-au întîlnit cu cei americani la New York, obținînd o categorică victorie, cu scorul de 20 : 12. Mecii revanșă este așteptat cu cel mai mare interes de către sahiștii din toată lumea, mai ales că la prima masă se vor înfrîni doi vechi rivali, campionul mondial Mihail Botvinnik și marele maestru american S. Reshevsky. În afară de aceasta, trebuie remarcat că la cele opt mese ale fiecărei echipe vor juca o scară dintre cei mai buni jucători din lume: V. Smislov, D. Bronstein, E. Gheller, P. Keres, în echipa sovietică, iar în cea americană A. Bisguier, L. Evans, frații Byrne.

„Veac nou”
27 mai 1955 Pag. 3

Două tratate — două politici

Oricine discută despre actuala situație internațională, nu poate să nu atingă cele două evenimente din ultimele săptămâni — sesiunea de la Paris a Consiliului Blocului Atlantic (N.A.T.O.) și Conferința de la Varșovia a statelor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa.

Apocriptic și-au adunat la Paris și Varșovia reprezentanții ai statelor europene. În aceeași zi, s-a ținut sesiunea Consiliului N.A.T.O. și Conferința de la Varșovia pentru întărirea păcii și securității în Europa. În două capitale europene, în care acum 15 ani flutura steagul cu svastica fascistă și pe străzi mărșăluiau hitleriştili, s-au ținut conferințe consacrate discutării problemelor politice din Europa. La una din ele, la Paris, s-au luat hotărâri cu ajutorul cărora se încearcă să se întoarcă roata istoriei, să fie relințat militarismul german, să fie pusă în primă plan munca pașnică și securitatea popoarelor europene! La cealaltă conferință, ținută la Varșovia, s-au adoptat hotărâri îndreptate împotriva primejdiei renașterii militarismului german, pentru întărirea securității în Europa.

Chiar în primele rânduri ale Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală semnat la Varșovia, cele opt state europene și-au reafirmat „măznuirea de a crea un sistem de securitate colectivă în Europa, bazat pe participarea tuturor statelor europene indiferent de ordinul lor social și de stat, ceea ce ar permite unirea eforturilor lor în interesul asigurării păcii în Europa”.

Mal departe se spune în tratat că, „în cazul când în Europa va fi creat un sistem de securitate colectivă și va fi încheiat în acest scop un tratat general european de securitate colectivă, lucru spre care părțile contractante vor tinde neîncetat, prezentul tratat își va pierde valabilitatea în ziua în care va fi în vigoare un tratat european general european”.

Tratatul de la Varșovia este deschis și altor state din Europa și prin această se confirmă, încă o dată, caracterul lui defensiv, măznuirea participanților de a asigura pacea în Europa.

Sesiunile Consiliului N.A.T.O. constituie niște jaloane ale pregătirii agresivității și războiului. Penultima sesiune a adoptat o hotărâre cu privire la folosirea în război a armei atomice, ultima a adoptat o hotărâre cu privire la reînvierea militarismului german. Nu este limpede, oare, chiar și numai în lumina acestor două fapte, că Blocul Atlanticului de Nord constituie o grupare agresivă?

În ziua deschiderii Conferinței de la Varșovia, întreaga lume a aflat de noile propuneri ale Uniunii Sovietice în problemele reducerii armamentelor, interzicerii armei atomice și înlăturării primejdiei unui nou război. Aceste propuneri au fost sprijinite cu căldură de participanții la Conferința de la Varșovia, și alături de ei, de masele largi populare din întreaga lume.

Două conferințe — două politici: politica agravării încordării internaționale și

politica păcii și asigurării securității în Europa.

Acum, în Franța, mulți oameni se eliberează de vechile iluzii. Chiar și cei care au sprijinit cândva Pactul Atlantic, sint neînșelăți din pricina consecințelor subordonării politicii franceze față de politica atlantică.

În timpul sesiunii de la Paris a Consiliului Blocului Atlantic, am reușit să intrăm pe culoarele palatului unde se ținea această sesiune. Consiliul Atlantic ținând ședințele cu ușile închise. Zeci de ziaristi rățoceau pe coridoarele secției de presă, încercând să obțină măcar o cit de mică informație despre ceea ce vorbesc și hotărăsc miniștrii atlantici.

Unu din ziaristii burghezi francezi ne-a lămurit: „Știți că numai americanii care lucrează pentru ziarile și revistele americane sînt admisi la conferințele de presă ale delegațiilor S.U.A., iar noi, francezii, fiind în capitala noastră, sîntem nevoiți să obținem prin rugămintea de la ziaristii americani doar câteva firimituri de informații... Declarația ziaristului francez este foarte caracteristică pentru atmosfera care domnește în Blocul Atlantic, aflat sub dictatul american.”

Fiecare zi aduce noi mărturii că sistemul atlantic constituie o alianță inegală în drepturi, un instrument al politicii americane „de pe poziții de forță”. În interiorul Blocului Atlantic, totul este subordonat dictatului Statelor Unite ale Americii. Franța își dă seama de acest lucru din proprie experiență.

Se accentează presimțirile funebre ale francezilor, că forțele agresivității și războiului pot atrage Franța în noi aventuri războinice primejdioase, dacă în calea activității lor nu se vor pune obstacole serioase.

Relatiile presei franceze din ultimele zile arată că perspectiva slăbirii încordării internaționale sperie serios cercurile cirmuitoare de la Washington și Bonn. Ziarul „Paris-Presse-Intransigent” scrie că „doctorul Adenauer, extrem de neliniștit de evoluția rapidă a evenimentelor internaționale și-o frizează. El se teme că împăcarea dintre răzărît și apus, dacă ea va avea cândva loc, se va face pe socoteala prestigiului său”. Ziarul relatează că, în timpul sesiunii de la Paris a Consiliului Blocului Atlantic, Adenauer s-a străduit „să exercite presiuni” asupra miniștrilor afacerilor externe ai țării participante la Blocul Atlantic, pentru a „tergiversa la maximum” orice măsuri menite să contribuie la întărirea securității internaționale.

Este semnificativ că, dacă articolele despre sesiunile precedente ale Consiliului Blocului Atlantic au fost mult timp prezente în coloanele presei burgheze, despre această sesiune ziarile reacționare preferă să nu pomenească nimic. E caracteristic că la sesiune participanții s-au străduit să camufleze hotărârile adoptate aici prin zarva strimbită în jurul așa numitei dorințe a conducătorilor Blocului Atlantic de a contribui la întărirea păcii.

Ceea ce s-a petrecut în realitate la sesiunile este îndoește cunoscut. Germania occidentală, obținând prin acordurile de la Paris dreptul oficial de refacere a wehrmachtului hitlerist, a fost inclusă în Blocul Atlantic și drapelul Bonnului s-a înălțat deasupra palatului unde s-a ținut ședința reprezentanților țării participante la N.A.T.O. La această sesiune, s-a aprobat de asemenea crearea Uniunii Europene Occidentale, în care vor domina militaristii și revanșarii germani.

Hotărârile sesiunii de la Paris a Consiliului Blocului Atlanticului de nord au definit limpede adevăratul caracter al politicii pe care au dus-o și o duc cercurile cirmuitoare americane în Germania occidentală. Aceste hotărâri înseamnă că în Germania occidentală a fost întocmit planul de creare a unei grupări militare agresive, în care rolul de forță de șoc trebuie să-l joace militaristii germani. S-a creat o grupare închisă a citorva puteri, al cărei lăși este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și a țării de democrație populară. Totodată, se intensifică primejdia războiului în Europa. Politicienii americani caută, pe de altă parte, să creeze condiții care să le asigure menținerea pe viitor a armatelor lor și a bazelor militare în Europa, și în primul rând, în Germania occidentală. Cu alte cuvinte, cercurile cirmuitoare din S.U.A. tind să mențină acei factori ai situației internaționale din Europa, care constituie un permanent izvor de încordare și nencredere în relațiile dintre țările europene.

Falsitatea și minciuna se simt în toate declarațiile propagandiste occidentale și în afirmațiile reprezentanților oficiali ai Bonnului că ar fi interesați, chipurile, în rezolvarea problemei germane. Recent, săptămânalul englez „Observer”, amintind de sesiunea de la Paris a N.A.T.O. și de hotărârile adoptate, a mărturisit cu sinceritate că participanții la această sesiune nici nu s-au gândit la rezolvarea problemei germane și a problemelor securității europene. Săptămânalul englez a declarat față de Occidentul nu poate admite ca Republica Federală să nu meargă pe calea de dezvoltare indicată de acordurile de la Paris. O altă hotărâre, scrisă săptămânalului a N.A.T.O. — sub această infrastructură înțelegându-se aerodromurile, liniile de comunicații și depozitele de armament. Bazele americane din Germania ar fi lichidate printr-o singură lovitură”. Iată adevărata atitudine a autorilor acordurilor de la Paris față de rezolvarea problemei germane.

Faptele petrecute în ultimele 10 zile, după încheierea sesiunii de la Paris a N.A.T.O., confirmă adevăratele scopuri ale acestor hotărâri. Revanșarii vest-germani strigă cu nerăsuire că pe ei îi interesează numai crearea ci mei granbiacă a wehrmachtului. Un reprezentant al guvernului din Germania occidentală a declarat la o conferință de presă că republica federală „se va împotrivi” propunerii pasnice ale Uniunii Sovietice și că foarte curînd „va traduce în viață planul creării unei armate de 500.000 de oameni”.

După sesiunea de la Paris a N.A.T.O. cercurile cirmuitoare americane nu mai simt necesitatea de a manifesta delicatețe față de cercurile cirmuitoare din Franța în privința politicii coloniale. Presa burgheză franceză arată cu vădită indignare cum americanii înlătură Franța din sudul Indochinei, sprijinind fățiș acolo pe protejații lor, ignorînd, de fapt, protestele timide ale guvernului francez.

Propozițiile politicii Blocului Atlantic sînt infirmate și de popoarele țării din Europa Occidentală resping politica „de pe poziții de forță”, socotînd-o, pe bună dreptate, singura piedică în calea rezolvării celor mai importante probleme internaționale și a întăririi păcii.

Apărătorii acordurilor de la Paris au arătat cu încăpăținare, timp de multe luni, că pentru țările din Europa occidentală nu există altă cale în afară de includerea lor în Pactul Atlantic. Rezolvarea problemei austriece a dovedit contrariul. Popoarele din Franța și din celelalte țări ale Europei occidentale n-au uitat că Uniunea Sovietică a făcut o propunere concretă și constructivă cu privire la crearea unui sistem efectiv de securitate colectivă în Europa cu participarea tuturor statelor europene, pre-um și a Statelor Unite ale Americii. Această propunere exclude reînvierea în centrul Europei a focarului agresiv german și, prin urmare, corespunde în întregime intereselor păcii.

Ideea securității colective este foarte populară în Franța și în celelalte țări din Europa occidentală. Această problemă este prezentă pe ordinea de zi a vieții politice din Europa.

G. RASSADIN

NOTE

Povestea unui vînzător de plane de ocazie

„Verificarea loialității” capătă pe zi ce trece un caracter tot mai sinistru în S.U.A.

Potrivit relatărilor unui săptămînăal american, în tot mai multe orașe din America se cere, pentru o serie întreagă de ocupații și profesii, o dovadă specială „de bună reputație”, eliberată de poliție. Această dovadă nu este altceva decît un certificat eliberat de poliție privind „loialitatea politică” a petiționarului. Pe lista de profesii pentru care se cere acest document, figurează „medici și frizeri, farmaciști și șoferi, instalatori de apă și negustori de haine vechi, maseuze și ghicitoare”.

Săptămînăalul relatează că, recent, în Columbia, în s-a refuzat un cetățean un asemenea document. Patalamaia cu pricina îi dădea dreptul să se ocupe cu vânzarea de plane de ocazie. De ce a fost respinsă această cerere? „Crima” săvîrșită de cetățean constă în faptul că a participat la un miting, ținut din inițiativa unei organizații a negrilor și a veteranilor de război, la care a vorbit Paul Robeson. Atît a fost deajuns ca dreptul de a vinde plane de ocazie să nu-i fie acordat.

Intîmplarea a stîrnit „hohote de rîs în întreaga lume” — scrie săptămînăalul amîntit.

Lupii își vor rupe colții

Deunăzi, printre telegramele de presă ce sosesc la redacție, s-au înțlnit pe oceași filă două telegramă de la Washington. Intr-una din ele, agenția americană „United Press” anunță, laconic, că președintele Eisenhower a respins un proiect de lege care prevedea sporirea salariilor pentru un număr de 500.000 de funcționari postali. Nimic neobișnuit. Și iată a doua telegramă: Ministerul Apărării al S.U.A. anunță că intenționează să cumpere baze militare pe care le deține în prezent cu chirie în insula japoneză Okinawa. Un purtător de cuvînt al acestui minister a declarat că este posibil ca și alte terenuri din Okinawa să fie cumpărate și că toate

construcțiile militare americane din această regiune „au un caracter permanent”.

Și aici, nimic surprinzător pentru lumea uneltitorilor de război. Pentru această lume a lupilor seloși de singe, cele două fapte sînt caracteristice, deși nu dintre cele mai semnificative. Desigur că, față de fondurile folosite de monopolizii imperialiști, dolarii jurăți celor 500.000 de funcționari postali nu înseamnă mare lucru. Din nenrumarate asemenea jafuri — în propria lor țară sau în alte țări aseruite lor — lupii își procură însă bani pentru a închiria sau cumpăra cu bucată teritoriile unor țări ca Japonia; pentru a înarma împotriva omenirii alte țări, ce nu de

mult au fost puse cu botul pe labe; pentru toate fărândelegile pe care le-au făcut, le jacă, și le plănuesc.

Oamenii din țările în care stăpinesc imperialismul nu mai vor ca din ieșuirea sărăciei lor lupii să se îngroze, să uitatească, să înclirzeze și să cumpere pîmînt străin. După cum oamenii din America nu doresc să cumpere bucați din Japonia, la fel oamenii acestei țări nu vor să vindă nici o stîncă din insulele lor. Răbdarea și a unora și a altora se apropie de margini. La fel cu răbdarea oamenilor din Franța și Australia, din Spania și Uniunea Sud Africană. De marginea acestei răbdări, lupii își vor sfîrîma colții!

Se grăbesc să intre în piine

Războinicii lui Adenauer au făcut o nouă ispravă ce a produs surpriză chiar și în rîndurile parlamentarilor de la Bonn care, în viața lor, multe și mari potlogării au văzut. Fără a mai aștepta hotărîrea parlamentului, faimosul departament al lui Blank (ministerul bonnist al războiului) a cerut să se pună la dispoziție din buget 170 milioane de mărci pentru soldele celor 22 generali și 458 ofițeri de stat major ai viitoare armate vest-germane și pentru cheltuielile implicate de completarea cunoștințelor lor militare la fostul castel hitlerist Sonthofen.

Tot despre această „renaștere”, „Neue

Rhein-Zeitung” scria nu de mult: „wehrmachtul vest-german este aproape un fapt. Planurile de creare a armatei vest-germane au și fost puse la punct, regulamentele se află sub tipar...”

Iată deci că noul wehrmacht s-a născut. El e înzestrat pînă acum cu 22 de generali și 458 de ofițeri (majoritatea avînd practica pe care o știm), cu ceva bani, cu planuri puse la punct și cu regulamente tipărite... Mai există însă și împotrivirea poporului german. Cu acest bagaj pornesc revanșarii bonniști spre blitz-faliment care, inevitabil, îi așteaptă la capătul drumului.

Pușkin și Anatole France... subversivi

Dacă în America operele literaturii clasice mondiale sînt interzise, de ce nu s-ar face același lucru și în Germania occidentală? Să se proclame operele clasice drept „literatură subversivă” care distruge bazele sistemului capitalist — și gata! Să încercăm! — spun adepții de la Bonn ai senatorului McCarthy.

Și au încercat. Recent, în Bundestagul de la Bonn, au fost adresate mai multe interpelări. Depu-

tatul social-democrat dr. Arndt a declarat că vameșii din Germania occidentală confiscă la granița interzonală, printre altele, operele lui Pușkin și Anatole France. Dr. Arndt a cerut explicății cum poate proceda, de pildă un om de știință, ca atunci cînd intră pe teritoriul republicii federale să nu i se ia cărțile?

Răspunsul l-a dat Hartmann, secretar de stat în guvernul de la Bonn. El a fost

silit a recunoaște că operele lui Pușkin și Anatole France aparțin literaturii mondiale. Totuși, aceste lucrări, ca și alte cărți enumerate de dr. Arndt, se confiscă, după cum spune Hartmann, pentru „a se împiedica pătrunderea în țară de materiale propagandistice antistatale”.

Se spune că, după această declarație, numitul Hartmann, secretar de stat la Bonn, nici măcar nu a roșit.

Un interes subit și suspect pentru Spania

Abonații ziarului american „New York Herald Tribune” au primit de curînd un „dar” neașteptat. E vorba de un supliment special, cuprînzînd 22 de pagini și consacrat, în întregime, Spaniei franchiste.

De ce manifestă ziarul un atît de subit și copios interes față de îndepărtata țară iberică? „New York Herald Tribune” lămurăște de la început, problema. Editorialul este intitulat: „300 milioane de dolari se cheltuiesc pentru baza. Mi de tehnicieni americani”. Se arată apoi amănunțit cum „o armată tot mai numeroasă de tehnicieni americani” construiesc baze aeriene și maritime militare ale S.U.A. pe teritoriul spaniol.

Alături de acest articol, este publicat portretul dictatorului Franco însoțit de o avalanșă de mulțumiri adresate de generalul ziarului pentru „prețioasa inițiativă atît de folositoare idealurilor noastre în comun”.

Cîndva, spaniolii stăpîneau un imperiu urias. Cotropitorii au venit în țara lor și au plecat. Acum, însă Spania își deschide porțile în fața unei armate prietene formată din 10.000 de businessmeni și oști americani”, scrie un corespondent al ziarului, tot în prima pagină.

Dar ce nu există în cele 22 de pagini ale suplimentului? Găsești aici și un interviu acordat de ministrul afacerilor externe al Spaniei, care părădărește despre „marinierii S.U.A.”, un articol al ambasadorului spaniol în Statele Unite care descrie farmecul „raului” franchist, un articol al ambasadorului american în Spania care declară că „Spania este un partener puternic al S.U.A.” — într-un cuvînt, există un entuziasm nesfîrșit și reciproc. Generalul Franco este mulțumit, iar Departamentul de stat e cuprîns de cel mai fierbinte entuziasm.

Dar ce gîndesc despre acest lucru spaniolii simpli? Răspunsul îl dă o telegramă a agenției Antara, publicată recent într-un ziar indonezian: „Deși unchiul Sam se prezintă drept om generos în ce privește Spania, poporul spaniol este stăpînit de o stare de spirit antiamericană... La cafelele, magazine, în autobuze, oamenii simpli își exprimă indignarea față de americani”.

Cauza acestui nemulțumiri o constituie caracterul agresiv al ocupației americane, fapt ce nu mai constituie pentru nimeni un secret. Și poporul spaniol nu urea război!

dar ce nu există în cele 22 de pagini ale suplimentului? Găsești aici și un interviu acordat de ministrul afacerilor externe al Spaniei, care părădărește despre „marinierii S.U.A.”, un articol al ambasadorului spaniol în Statele Unite care descrie farmecul „raului” franchist, un articol al ambasadorului american în Spania care declară că „Spania este un partener puternic al S.U.A.” — într-un cuvînt, există un entuziasm nesfîrșit și reciproc. Generalul Franco este mulțumit, iar Departamentul de stat e cuprîns de cel mai fierbinte entuziasm.

Dar ce gîndesc despre acest lucru spaniolii simpli? Răspunsul îl dă o telegramă a agenției Antara, publicată recent într-un ziar indonezian: „Deși unchiul Sam se prezintă drept om generos în ce privește Spania, poporul spaniol este stăpînit de o stare de spirit antiamericană... La cafelele, magazine, în autobuze, oamenii simpli își exprimă indignarea față de americani”.

Cauza acestui nemulțumiri o constituie caracterul agresiv al ocupației americane, fapt ce nu mai constituie pentru nimeni un secret. Și poporul spaniol nu urea război!

Cauza acestui nemulțumiri o constituie caracterul agresiv al ocupației americane, fapt ce nu mai constituie pentru nimeni un secret. Și poporul spaniol nu urea război!

Desen de Kukrlnikst

Imbrățisare prietenească

O fi prietenească-imbrățisarea: Englezii gume, horcăle franțuzul. Și-și pierde Beneluxul răsuflarea, iar unchiul Sam, așa cum cere uzul, Cu mințile cruci, stă și așteaptă. Să vadă treaba încotro se-ndreaptă.

Iar între timp, fascistul, spărgătorul Revanșă să și-o ia, din nou visează; Căci a lui Hitler umbră-l înfășă. Și spre Paris și Londra-l mină dorul. Și, deocamdată-n gînd, fascistul sapă. Mai știi? — și pentru unchiul Sam vreo groapă.

S. MARSAK

„Veac nou”

Pag. 4 27 mai 1955

Pretențiile Bonn-ului față de Austria

Rezolvarea problemei austriece n-a fost, evident, pe placul unor cercuri din Germania occidentală care nu se pot împăca nicicicum cu ideea existenței unei Austriei independente. Îndată după semnarea Tratatului de stat cu Austria, cercurile cirmuitoare de la Bonn au pornit o campanie de șantaj împotriva Austriei.

Drept pretext pentru această campanie, a fost folosit articolul 22 din Tratatul de stat cu Austria, potrivit căruia Austria își ia obligația de a nu trece în proprietatea unor persoane juridice germane nici un fel de bunuri, transferate ei în calitate de foste bunuri germane. Cu alte cuvinte, Austria n-are dreptul să înapoieze monopolurilor vest-germane întreprinderile aflate pe teritoriul austriac, care au fost la timpul lor acaparate de hitlerişti și, în majoritatea cazurilor, constituiau potențial industrial militar al Germaniei hitleriste.

La 16 mai, adică a doua zi după semnarea tratatului cu Austria, guvernul de la Bonn a făcut un demers la Viena, invi-

nuind guvernul Austriei „...de acțiuni ostile” (!?). Totodată, guvernul de la Bonn a adresat tot guvernului S.U.A., Angliei și Franței, cerîndu-le să explice „motivele” hotărîrii prevăzute în Tratatul cu Austria.

Un reprezentant al guvernului de la Bonn a declarat ziaristilor că „guvernul federal va cere în orice caz guvernului austriac despăgubiri pentru fosta proprietate germană înstrăinată (!?)”. Potrivit relatărilor presei, Bonn-ul pretinde „despăgubiri” în valoare de 4 miliarde mărci. După cum relatează presa occidentală, Bonn-ul n-are nici un fel de temeiuri pentru asemenea pretenții, deoarece chiar în acordurile de la Paris, există un articol special, în care guvernul de la Bonn și-a asumat obligația de a recunoaște orice acord, care se va încheia între cele patru mari puteri și Austria în problema fostelor bunuri germane din Austria. Astfel, cerurile oficiale de la Bonn, care au ratificat acordurile militariste de la Paris, sînt puse într-o situație extrem de absurdă.

Care este, deci, substratul acestor pretenții ale Bonn-ului față de Austria? Răspunsul e lesne de găsit. După eșecul planurilor de „anschluss” (anexarea Austriei la Germania occidentală), cercurile revanșarde din Germania occidentală au hotărît să-și atingă scopul pe căi lateralnice. Ele vor cu orice preț să oblige guvernul austriac să recunoască monopolurile vest-germane deținute asupra fostelor proprietăți în Austria. Dar acest lucru ar însemna transformarea economiei naționale a Austriei într-un appendice al economiei vest-germane.

Ziarul „Neues Deutschland” a publicat o corespondență din Bonn care face lumină în această chestiune. În corespondență, se arată că, încă la începutul lunii mai, reprezentanți ai concernelor de oțel din Germania occidentală precum și ai concernelor Siemens, „A.E.G.” și ai unor serii de bănci mari au prezentat guvernului de la Bonn o „concluzie” în care declară „legale” toate schimbările produse în economia Austriei după anexarea ei la

Germania hitleristă. Autorii acestei „concluzii” consideră „legale” și drepturile de proprietate dobîndite de concernele germane pe calea apărării forțate a proprietăților austriece. Reprezentanții monopolurilor vest-germane, se arată în corespondență, au însărcinat guvernul de la Bonn să obțină la Viena recunoașterea deplină a acestor pretenții.

Pentru a exercita presiune asupra Austriei, monopolurile vest-germane vor să se folosească în primul rînd de legăturile economice existente între Austria și Germania occidentală. Presa vest-germană amenință Austria cu represiuni economice în cazul că ea nu va satisface pretențiile germane. Ziarul „Der Tagesspiegel”, care apare în Berlinul occidental, declară amenințător că, dacă guvernul Austriei va a-vea nevoie de capital, el îl va primi „din Apus” (adică din Germania occidentală) numai dacă va reexamina problema „bunurilor germane”.

Cercurile cirmuitoare din Germania occidentală urmăresc și alte scopuri. În

Planuri vechi în formă nouă

Acum cîtva timp, președintele S. U. A., Eisenhower, a trimis un mesaj Congresului, în legătură cu „ajutorul” acordat statelor străine. În mesaj, se recomandă aprobarea pentru nouj an bugetar, care începe în luna iulie, a așa numitului program al securității mutuale.

Acest program aplicat de Statele Unite în ultimii ani constituie un rezultat al politicii de pe poziții de forță și urmărește înrobirea țărilor crotopite de S.U.A. și atragerea lor în rețeaua pregătirilor de război. Despre acest lucru s-a vorbit fățiș în toate mesajele prezidențiale precedente referitoare la „ajutorul” american acordat statelor străine. Autorii lor, sporînd din an în an volumul livrărilor de armament către alte țări, nu au acuns nicicicum că „ajutorul” S.U.A. are un caracter militar.

Într-o formă cu totul diferită este redactat ultimul mesaj. El abundă în fraze cu privire la „dezvoltarea economică” a țărilor slab dezvoltate, la „satisfacerea necesităților critice” etc., etc.

Washingtonul — neliniștit că politica „de pe poziții de forță” a S.U.A. devine tot mai nepopulară, nu numai în masele de oameni ai muncii, dar și în rîndurile unei părți considerabile de cercuri oficiale și de afaceri din unele țări capitaliste — caută febril „noi” metode de desfășurare a politicii sale agresive. Tocmai de aceea, presa americană a strînit recent zarvă în jurul „noii politici economice” a S.U.A. și a intențiilor cercurilor cirmuitoare de a schimba, chipurile, caracterul „ajutorului” acordat statelor străine. Unii reprezentanți oficiali ai Departamentului de stat au declarat că S.U.A. ar pune acum accentul principial nu pe „ajutorul” militar, ci pe „ajutorul” economic acordat țărilor slab dezvoltate.

În lumina acestei propagande trebuie privit și ultimul mesaj prezidențial în problema „ajutorării” statelor străine. Sare în ochi intenția celor care au alcătuit acest mesaj de a găsi tot felul de pretexte „plauzibile” pentru a ascunde adevăratele scopuri ale „ajutorului” american. Totuși, zădărnicia acestor născociri leșe la lveală chiar din felul cum repartizează mesajul „ajutorul” prevăzut.

Congresului i se recomandă să aprobe pentru noul an financiar pentru programul de „securitate mutuală” alocații în sumă totală de 3530 milioane de dolari. Peste 2800 milioane de dolari din această sumă sînt prevăzute în mod oficial pentru scopuri militare și numai 700 și ceva de milioane de dolari sînt prevăzute pentru așa numitul „ajutor economic”.

Este semnificativ că și contractele din programul de „comenzi străine”, după cum se arată în mesaj, au drept scop crearea unor baze de producție militară în principalele țări, care vor primi „ajutor”. Aici se manifestă tendința monopolizilor americani de a folosi programul de „ajutorare” — pe care vor să-l înfăptuiască sub masca contribuției la „dezvoltarea economică a țărilor slab dezvoltate” — tot pentru atragerea acestor țări în pregătirea războinice americane.

În mesajul președintelui S.U.A., nu se stăruie, ca altădată asupra țărilor din Europa occidentală, ci asupra țărilor din Asia. Și nu întîmplător. În ultimul timp S.U.A., după cum se știe, și-au intensificat considerabil uneltirile agresive în Asia de sud-est, ceea ce, firește, nu putea să nu se oglindască și în programul de „ajutorare” a unor state străine, prevăzut pentru noul an financiar.

Se prevede „ajutor” și pentru țările din Orientul Apropiat și Mijlociu. În mesajul președintelui S.U.A., se subliniază îndeosebi că e nevoie să fie sprijinită în continuare Turcia, care depune „eforturi energice” pentru asigurarea „apărării” Orientului Mijlociu — adică în realitate, pentru a înțgeba în această regiune grupări militare sub egida S.U.A.

„Ajutorul” american este destinat, de asemenea, și Spaniei franchiste, a cărei călădătoare este folosită de imperialismul american în activitatea lor subversivă împotriva țărilor din lagărul păcii și democrației.

La Washington, s-a hotărît ca funcțiunile Direcției pentru operațiuni cu străinătate, care se ocupă direct cu înfăptuirea programului de „ajutorare” a unor țări străine, să fie transferate Departamentului de stat. Această transferare — se subliniază în mesajul președintelui — oglîndește importanța programului, care constituie o parte integrantă a politicii noastre externe”.

Ceea ce dovedește încă o dată că „ajutorul” american acordat statelor străine va fi subordonat, ca și pînă acum, telurilor agresive și colonialiste ale politicii externe a S.U.A.

L. KAMININ

corespondența amintită, ziarul „Neues Deutschland” scrie că „din cercurile guvernamentale de la Bonn s-a aflat că aceste demersuri se mai întreprind și în vederea pregătirii opiniei publice din Germania occidentală împotriva Tratatului de stat cu Austria. După semnarea Tratatului, guvernul de la Bonn se teme mai mult ca oricînd de influența nefavorabilă politicii lui, pe care o va avea acest tratat asupra opiniei publice din Germania occidentală. Totodată, la Bonn se știe că dacă va avea loc o distindere continuă a încordării internaționale, atunci măsurile în vederea înarmării plănuite pentru sărbătorile următoare se vor lori de o rezistență și mai puternică. Guvernul de la Bonn este interesat în agravarea încordării internaționale — și acest lucru constituie o cauză a protestului”.

Atacurile grosolane ale cercurilor cirmuitoare din Germania occidentală împotriva Austriei constituie încă un avertisment pentru popoarele Europei care, pe bună dreptate, vād în reînvierea militarismului german o amenințare a păcii în Europa.

P. NAUMOV